

*Kultaomenia hopeamaljassa ovat sanat,
sanotut ajallansa (Snl. 25:11).*

APOSTOLIEN ARVOVALTA

”Totuutta Jumalasta ja hänen valmistamastaan pelastuksesta Jeesuksessa Kristuksessa ei koskaan voi eikä tule arvioida sillä, ovatko julistajat riittävän hyviä, hurskaita, ystävällisiä ja arvovaltaisia. Jopa enkelikin joutuu hylättäväksi, jos hän julistaa toisin kuin apostolit.”

Aksel Valen-Sendstad: ”*Jäähyväiset uskonnolle*”, Perussanoma Oy 1988.

FARISEALAISSUUS JA KRISTILLISYYS

”Farisealaisuus on alkukristillisen käsityksen mukaan sitä, että tahdotaan Jumalasta irroitetuin välinein toteuttaa jumalallinen, tahdotaan tehdä Jumalan tahto kysymättä Jumalaa”.

Hugo Odeberg: ”*Farisealaisuus ja kristillisuus*”, Kuva ja Sana 1947.

MIELI MAALLISIIN

”Pintapuolinen hengellinen elämä, tyhjänpäiväiset uskonnolliset filosofiat, hengellisten kokousten huvipuolen tärkeys, ihmisten ylistäminen, luottamus uskonnollisiin muotomenoihin, puoluskonnolliset yhdyskunnat, kaupalliset menetelmät, Pyhän Hengen voiman sekoittaminen omalla voimalla toimi-

vaan persoonallisuuteen: nämä ja näiden kaltaiset ovat pahan taudin, sielun syvän ja vakavan sairaudentilan oireita”.

A.W. Tozer: ”*Jumalan nälkä*”, Lähetys Ystävä 1983.

JUMALAN LÄSNÄOLO

”Sekä ajatuksemme että tunteemme ovat inhimillisiä voimanlähteitä. Kaiken oman yrittämisen täytyy loppua. Jos koetamme ylläpitää Jumalan läsnäoloa omatoimisesti, se päättyy toimeliaisuutemme loppuessa. Läsnäolo vaatii samankaltaista luontoa. Vain sisäisellä ihmisellä on samanlainen luonto kuin Jumalalla. Vain sen välityksellä Hänen läsnäolonsa voi tulla ilmi”.

Watchman Nee: ”*Hengen vapautus*”, Ashram Tuki ry. 1973

KÖYHIEN EVANKELIUMI

”Paavalin evankeliumi ei koskaan saavuttanut yleistä hyväksymistä. Sehän näet merkitsi kaiken ihmislähtöisen työn tuomiota. Se ei korottanut ketään ihmistä ja siksi sen vastaanottivat vain ne, jotka taipuivat totuudelle kuuliaisiksi ja tunnustivat, etteivät he olleet mitään”.

Poul Madsen: ”*Hengen vapautteen*”, Uusi Tie 1978.

Pieni lauma

Kädessäsi on uudenlainen Pieni lauma. Päällimmäinen muutos näkyy siinä, että koko on alle puolet entisestä. Asiaa on kuitenkin samanverran.

Toinen muutos koskee sisältöä. Keskityessään musiikkiin seurakunnissa, julkaisu puuttuu arkaan asiaan. Onhan niin, että musiikista on viime vuosina tullut vakava ongelma kautta Suomen Siionin.

Musiikkia on pidetty lähes yksinomaan makuasiana, mutta onko asia näin?

Hengelliseksi voisi määritellä musiikin, jos se vaikuttaa kuulijassa synnintuntoa, ikävöimistä puhtauteen ja pyhyteen, sisäistä rauhaa sekä taivaskaipuuta.

Musiikista yleensä löytyy runsaasti asiallista tietoa, joka kuitenkin ei ole saavuttanut seurakuntia tai sitten asiaan ei ole tohdittu paneutua, koska omat ”kullanmurut” saattaisivat lähteä seurakunnasta.

Diskomusiikkia puolustellaan sillä, että näin saadaan uskomattomia mukaan, kun he eivät tule virsiä kuuntelemaan. Mutta miten tyhjiyttä voidaan täyttää toisella tyhjyydellä? Paras mainos uskonelämän paremmuudelle on kokonaan uudessa Elämässä ja siinä rauhassa, mitä maailma ei voi antaa.

Musiikki on eräs taiteen laji ja siinä on nähtävissä sama lainalaisuus, kuin muisakin taiteissa. Taiteet eivät sinänsä ole ”pelastuksen asioita”, mutta ne osoittavat yhteiskunnan henkisen tilan.

Taiteissa havaittava kauneuden, puhtauden ja elämän kunnioituksen katoaminen ilmentää rappiotilaa yhteiskunnassa.

Monet myöntävät, että raja maailman

ja seurakunnan välillä musiikissakin tulisi olla, mutta opettajien puute tai näiden vaakuuttelu siitä, että kaikki musiikki on neutraalia, hämmentää.

Mainitun rajan puuttuminen tuhoaa seurakuntia ennemmin tai myöhemmin – tällainen kehitys on jo nähtävissä. Ja johdoasemissa olevat henkilöt vain visioivat jatkoa jo tapahtuneelle kehitykselle aivan kuin seurakuntien tulisi kilpailla elämysteollisuuden kanssa samoista markkinoista.

Suuntaus yhä ”rankempaan” musiikkiin tuo mieleen sadun keisarin uusista vaatteista. Siinähan kaikki joukon mukana ihastelivat kilvan näitä petkuttajien tekemiä ”vaatteita”. Lapsi näki alastomuuden ja sanoi, kuinka hullusti asiat ovat. Toivottavasti sinä ja minä olemme näitä ”lapsia”, jotka sanovat totuuden myös tästä musiikkiasista.

Aiemmin maailman huveista pelastuneille oli selviö, että uskoontulo merkitsi yhden elämänvaiheen päätepistettä tai muutoin luisuminen entiseen oli varmaa.

Allekirjoittaneenkin juuri hankituille tanssikengille löytyi parempaa käyttöä, kun uskoontulo synnytti uuden arvomaailman.

Tosiasioitten tuntemuskaan tuskin kääntää kehitystä toiseen suuntaan. Tarkoituksemme on kuitenkin saavutettu, mikäli yksikin lukija tämän kautta mieltyy totuuden etsintään myös tässä kysymyksessä.

Paavo Lievonen

)))))) ÄÄNI ((((((vallankäytön välineenä

Otsikon sanat johtavat ajatuksemme itsestään poliittiseen kielenkäyttöön. Tarkoitus ei kuitenkaan ole kiinnittää huomiota politiikkaan, vaan siihen, mitä sanat — ääni ja valta — todellisuudessa merkitsevät. Kun menen äänestyspaikalle ilmaisemaan mielipiteeni, en mene sinne käyttämään ääntäni sanan varsinaisessa merkityksessä.

Jos äänestyspaikalla alan huomiota herättävästi käyttää ääntä, niin lähin järjestysmies on se henkilö, joka äänenkäyttöni varmimmin reagoi. Ei vaalitapahtuma ole äänen käyttöä-, vaan hiljaista mielipiteen ilmaisua varten. Joskus ammoisina aikoina tärkeät asiat hoidettiin huutamalla – ei enää nykyisin.

Mitä ääni sitten on? Tietosanakirja määrittelee sen seuraavasti: ”Ääni on kuuloaistimuksen tuottava ilmassan häiriötila”.

Määritelmä hämmästytti jonkinverran. Kaksi sanaa nousivat siitä ylitse muiden. Kuuloaistimus ja häiriötila. Katsoin kirjan painovuotta. Se oli 1980.

Mikä sitten sai minut innostumaan tästä aiheesta? Olin juuri lukenut artikkelin, jossa kerrottiin erääseen konserttiin meneville jaetun kuulosuojaimia! Eivätkö he menneetkään juuri sitä varten, että saisivat nautinnon hetken kuuloaistin välityksellä saamastaan elämyksestä?

Ilmeisesti eivät menneet. Jos em. tietosanakirjan määritelmä kirjoitettaisiin

uudestaan nyt, niin olisi puhuttava muustakin kuin kuuloaistimuksesta. Uuden sähköisen tekniikan myötä musiikilla ja äänellä on saavutettu uusia ulottuvuuksia. Ainoastaan korvien kautta saatu kokemus alkaa olla jo vanhoillista ja aikansa elänyttä. Äänen avulla on alettu etsiä myös muita kuin kuulemiseen perustuvia elämyksiä. On alettu kokea ääntä aivan uudella tasolla – kehon kautta.

Äänen vaikutusta on tutkittu lähinnä kuulon suojelun tiimoilta. Hyvä niinkin. Meluisat työpaikat on saatu terveellisemmiksi ja myös vapaa-aikana saatua meluallistusta on pyritty vähentämään.

Ihmisen rakenne niin ruumiin kuin sielunkin kannalta on äärimmäisen hieno ja monimutkainen sekä monin osin vieläkin tuntematon. Äänen vaikutusta muuhun kuin kuuloon ei ehkä paljoakaan vielä tunneta. Voisiko olla niin, että ihmisessä on muitakin alueita, joille voimakkaat ”äänivyöryt” aiheuttavat vahinkoa? Kysymyksiä tulisi esittää jo

nyt. Miten käy vielä syntymättömän lapsen? Vaara lienee todellinen.

Äänen käyttöön liittyy muitakin huomioimisen arvoisia näkökohtia. Mielenkiintoista on todeta sen liittyvän myös valtaan ja vallan käyttöön. On merkillepantavaa, että tietynlainen ”jumputus” ja ”sytkytys” eräänlaisena äänisaasteena tulee vastaan lähes kaikkialla – radiossa, televisiossa, kaupassa ja jopa rukoushuoneissa, joissa sitä kaikkein vähiten odottaisi kohtavansa. Ei voi välttyä ajatukselta, että jossain on ”syltityhdas”, josta tätä yhdenmukaisuutta johdetaan. Meillä on nyt myös ”kristillinen” radioasema. Senkin musiikki on osittain saman äänisaasteen valtaamaa.

**”On monenlaista melua,
mutta on vain yksi
hiljaisuus”.**

Kurt Tucholsky

Kotilääkärissä (lokakuu 2000), julkaistiin mielenkiintoinen artikkeli otsikolla ”Äänimyrsky viestii vallasta”, josta oheinen lainaus:

”Äänimaisematermin ensimmäisenä lanseerannut kanadalainen säveltäjä ja kirjailija R. Murray Schafer huomasi, että äänet paljastavat yhteiskunnan valtasuhteita ja toisaalta vallan puutetta: Mitä kuuluvampaa ääntä käyttää ja mitä isomman akustisen tilan ihminen valloittaa, sitä suurempi valta hänellä on kyseisessä sosiaalisessa tilanteessa.

Tämän väittämän voi havaita todeksi omassa kodissaan, jonka äänimaisemaa hallitsevat usein murrosikäisten musiikin jumputus ja tekstiviestien piipitys. Nuorisolle luovutettu valta näkyy myös jumppatunneilla ja kuntosaleilla, missä musiikki pauhaa sellaisella volyyymilla,

että keski-ikäinen kehonkohentaja saa äänimyrskystä stressin.

Ääntä ja niiden häiritsevyyttä Kuopion yliopistossa tutkiva filosofian tohtori Erkki Björk sanoo, että häiritsevät äänet koetaan erityisen rasittavina, jos ihminen on valmiiksi stressaantunut.”

•
Eräs nainen soitti radion keskusteluohjelmaan 26.8. ja kertoi saaneensa kuulovamman seurakunnan tilaisuudessa,

jossa hän oli kaksi kertaa pyytänyt säätämään musiikkia hiljaisemmalle – tuloksetta. Lääkäri varoitti häntä vastaisuudessa osallistumasta

sellaisiin tilaisuuksiin. Nainen kertoikin olleensa melun vuoksi sieltä pois jo kokonaisen vuoden.

•
Kun puhutaan häiritsevän äänen käytöstä seurakunnissa, on esille otettava yksi lisäongelma. Kun ihmiset eivät ymmärrä käsitteitä, niin aiheutuu vakavia väärinymmärtämisistä. Tällaisia käsitteitä ovat esim. sielullinen ja hengellinen. Niinpä kova musiikkimelu tai puhujan tarpeettoman voimakas äänenkäyttö mielletään joskus jälkimmäiseksi, vaikka kysymyksessä voikin olla ensin mainittu. Tämä siitäkkin huolimatta, että puheessa ei ole mitään ns. väärää oppia tai korostusta.

Surullisinta on se, että näitä lainalaisyksia ei tiedosteta tai tunnusteta ja näin onnistutaan vieroittamaan joku vilpittön etsijä itsessään hyvän ja oikean asian yhteydestä — usein lopullisesti.

PL

Musiikin avulla harhateille

”Äänenmuodostukseen perehtynyt Jurgen Schrieger näki v. 1969 uudet musiikkikulttuurit huumeisiin verrattavina harhateinä:

’Ulkoinen sointi ja häly ovat samalla tasolla kuin kaikki pelkkä aistihurma. Ne osuvat yksinomaan hermostolliseen. Meidän sisäistä elämäämme niin voimakkaasti ontoksi kovertava aika on altis käyttämään tätä hurmiota eräänlaisena stimulaationa, jota ei tässä tapauksessa viedä sisään huumeiden avulla, vaan suoraan kuulostausten kautta. Se antaa harhaanjohtavan näennäisen olemassaolon kokemuksen passiivisen tyhjälle sielunelämälle.’”

”Ääni- tai kuvameditaatiolla tietä voidaan tasoittaa ja kehitystä vauhdittaa, mutta varsinaista vaihtoehtoa elämän todellisuudelle ei ole olemassa (vaikka sellaista saatetaan lupailakin). Esoteerisista (= suppealle piirille tarkoitettuista, vaikeatajuisista) opetuksista ilmenee, että maailman kaikki korkeat uskonnot ovat tunteneet tämän tien ja musiikin mahdollisuudet.

Mantrojen ja rukousten laulaminen sekä gregoriaaniset ylistyslaulut ovat todelliselta luonteeltaan transpsykologisen prosessin välineitä.

Reijo O. Holopainen: ”Musiikin henkiset ja parantavat ominaisuudet”, *Hki* -95.

Nikolaiittain oppi – tuttua tänään

Nikolaiitat muodostivat gnostilaisuuden leimaa kantavan lahkon kristillisen seurakunnan alkuvaiheissa. Toiveita herättävänä piirteenä pidetään sitä, että Efeson seurakunta vihasi nikolaiittain tekoja. Pergamon seurakunta sieti heitä (Ilm.2:15). On mahdollista, että Bileamin opin kannattajat, jotka mainitaan jakeessa 14. olivat saman lahkon muunnos. Ilmaisuuksien nikolaiittain teot käsittää koko heidän toimintansa. *He väittivät, että kävi hyvin päinsä viettää kevytmielistä elämää ja silti säilyttää henkensä puhtaana Jumalan edessä.*

Nikolaiittain alkuperästä on monia arvailuja. Ireneus ja Hippolytus väittivät, että he olivat antiokialaisen Nikolauksen seuraajia. Nikolaus oli yksi niistä seitsemästä seurakuntapalvelijasta, jotka mainitaan Apt. 6:5:ssa. Mutta varmasti tätä ei ole voitu todeta.

Efesolaiset rakastivat vielä niin paljon Herraa, että he vihasivat kaikkea mitä Herrakin.

Nikolaiitat opettivat, että he saivat evankeliumin julistaman vapauden nojalla asettua kaikkien moraalisääntöjen yläpuolelle. *He saivat siis tehdä vapaasti syntiä.* Efesosssa heitä ei siedetty (Ilm.2:6). Pergamossa joko ei oltu oikein selvillä heidän opetuksistaan tai sitten ei välitetty puuttua heidän turmiollisiin oppeihinsa.

Tässä viitataan edelliseen jakeeseen ja rinnastetaan Pergamon nykyinen tila siihen ajanjaksoon, joka vallitsi Israelissa Bileamin johtaessa kansaa harhaan.

Joissakin käsikirjoituksissa sanat ”jota minä vihaan” esiintyvät sanojen *nikolaiittain oppi* jälkeen Vrt. j. 6.

LÄHDE: *Novum*

Värikästä keskustelua musiikista keskustelufoorumilla

Kesällä 2001 tapahtunut David Wilkersonin vierailu Suomessa oli merkittävä tapahtuma. Wilkersonin julistus poikkesi oleellisesti muiden täällä vierailleitten ”jenkkien” julistuksesta. Hän rohkeni sanoa asioita, joista ”omat” julistajat mieluummin vaikenevat. Ehkä merkittävin Wilkersonin puhe oli ”Saadokin ja Ebjatarin pappeus”.

Itse kuuntelin veli Davidia radiosta. Kuitenkin tilaisuuksien musiikki herätti minussa ja – kuten sittemmin kuulin – monissa muissakin varsin ristiriitaisia tunteita. Miksi piti valita musiikki, joka ei kertakaikkiaan sovellu meidän kulttuuriimme?

Kyseisestä huomiosta johtuen aloitin aiheesta keskustelun Netmissionin keskustelufoorumilla. Seuraava artikkeli on tehty tuon keskustelun pohjalta. Itse käytin nimimerkkiä ”Seniori”. Muitten kirjoitukset ovat kursivilla ja nimimerkkejä ei ole lainkaan mainittu. Keskustelusta on otettu mukaan vain itse asiaan liittyviä kannanottoja.

Seniori:
Viesti David Wilkersonille

Ehdotan, että laitamme Wilkersonille seuraavanlaisen viestin. Kuinka moni voi yhtyä seuraavan viestin sisältöön? Laita nimesi tai nimimerkisi alle. Käännetään juttu englanniksi ja laitetaan veli Davidille:

Veli David Wilkerson. Olemme seuranneet toimintaasi kymmenien vuosien ajan ja kiitämme Jumalaa kaikesta siitä, mitä palvelutyösi sekä kirjoitustesi ja julistuksesi kautta on tapahtunut. Olet aiheellisesti varoittanut uskovia eksytyksistä ja vääristä opeista.

Ns. torontolaisuuden myötä maamme seurakuntiin tuotiin musiikki ja muu meno, joita monet kristityt eivät voi hyväksyä. Tämän taustan huomioiden ryhmäsi musiikki Helsingissä oli monelle uskovalle kauhistus ja shokki. Tämä musiikki poisti viimeisetkin sulut maailmallisen musiikin tieltä Suomen seurakunnissa.

Nykyaikana Jumalan huoneeseen hiipivä jumalaton musiikki on varmasti kummastuksen aihe taivaassa, uskottomalle kaikelle taivaalliselle ja murhe Jumalan valtaistuimen ympärillä olevalle kahdellekymmenenlajelle

vanhimmalle.

Varmaankin kirkkaudessa kuuluu kysymys, kuinka nuo, jotka kutsuvat itseään Kristuksen pyhän nimen mukaan, voivat ottaa hiiliä saatanan omalta alttarilta ja tuoda ne Jumalan eteen ja Hänen alttarilleen? Enkelienkin täytyy kysyä: ”Ovatko he noin sokeita? Eivätkö he tajua uhraavansa vierasta tulta? Kuinka tämä voi olla totta?”

Vilpittömät kristityt sanovat: ”Saatana ei omista musiikkia. Se kuuluu Jumalalle. Ei musiikilla ole väliä niin kauan kuin vain sanat ovat oikein.”

Täysin väärin!

Kaikki jumalaton ja paha musiikki on saatanan omaa. Kaikki musiikki, mikä ei ole syntynyt Pyhän Hengen vaikutuksesta, on sopimatonta uhriksi Herran huoneessa. Se ei ole sopivaa Hänelle, joka Kuninkaana hallitsee tässä ruumiissa, joka on Hänen temppe-
linsä.

Jumala ei tule hyväksymään uhria, joka on otettu paholaisen alttareilta ja asetettu Kristuksen pyhälle alttarille. Tämä sukupolvi on kyllästynyt ”puhumaan keskenään psalmeilla ja kiitosvirsillä ja hengellisillä lauluilla, veisaten ja laulaen sydämissänne Herralle”.

Virsiä? Lauluja? Suloisia melodioita? Ei suinkaan, jos muusikoiden sukupolvi saa päättää. Itse asiassa he nauravat Paavalin kuvaukselle hyvästä, Kristusta korottavasta musiikista.

Jumala sanoo tälle sukupolvelle: ”Te olette hyljänneet pyhät virret, kauniit sävelkulut, puhtaan iloisuuden ja riemun

soinnut! Te halveksitte isienne musiikkia ja niitä, jotka puhtaudessa palvelivat Jumalaa. Sen aiheutti kaikkea vanhaa ylenkatsova ylpeytenne.

Te haluatte apostolien tekojen ihmeet, mutta ette isien puhtautta. Te olette kavahtaneet Hengestä syntyynyttä musiikkia ja omaksuneet tämän maailman musiikin.”

Henki sanoo: ”Tarkastele vanhoja teitä, vanhoja virsiä, pyhien edeltäjiesi musiikkia ja ainakin kuuntele heidän sanomaansa.

Heidän lauluissaan on puhdas oppi, mitä niin kipeästi tarvitsemme tänä aikana.

Lankea kasvoillesi Jumalan eteen ja etsi ilmoitusta siitä, mikä on oikein, mikä miellyttää taivasta.

Löydä puhdas, pyhä ja pyhitetty musiikki ja pysy siinä. Älä koskaan enää tuo Kunnian Kuninkaan eteen

saastaista tavaraa. Tee herrasi tavoin ja sinä tulet löytämään suuren rauhan ja levon sielullesi. Muutoin seuraa sekasorto ja ahdistus.”

Nykyään on vallalla taipumus siunata ja omaksua kaikenlaista, kunhan se vain on vilpittöntä ja Jeesuksen nimi on esillä. Kuinka vaarallista!

Ei jokainen, joka sanoo ”Jeesus, Jeesus” pääse taivaaseen. Ne, jotka jatkavat paholaisen musiikin nauttimista, tulevat pahemmiksi ja yhä enemmän maailmallisten esikuvien kaltaisiksi.

Musiikki muuttuu hillittömämmäksi, konsertit kapinoivammiksi ja niistä, jotka osallistuvat, tulee tekouskovaisia.

*“Älä korva pieni kuule
mitä vain!
Älä korva pieni kuule
mitä vain! Sillä Isä
taivainen näkee lapsen
pienoisen. Älä korva
pieni kuule mitä vain!”*

Vastineita edelliseen alustukseen:

”...voi APUA! Seniori: Kyllä mä oon jo aiemminkin huomannut sun ahdasmielisyytesi, mutta nyt sä kyllä sekoilet täysillä!!

Anteeks vaan, mutta sä oot pihalla kuin lumiukko! Ei tiedä itkeäkö vai nauraa, uskomatonta tekstiä!

Sun kirjoitukses on meille kauhistus ja shokki, että voikin olla näin ahdasmielistä ajattelua, nyt jokainen näkee että sulta puuttuu kyky arvostella oikein.

Mun mielestä siellä oli just aitoa iloa lauluissa siitä, että tuntee Jeesuksen. Olispa kiva tietää missä seurakunnassa sä vaikutat, että voi kiertää sen kaukaa...”

17 Kesäkuu, 2001 22:00:45

”Saat pistää nimimerkkini viestisi perään Wilkersonille.

Aluksi ajattelin, että onkohan vähän liiankin radikaali kirjoitus, mutta tarkemmin ajateltuna musiikin avulla todellakin viedään nykyään suuria joukkoja eksytyksen syövereihin.

Musiikilla saadaan aikaan tunnelma, jossa ihmiset ovat herkkiä vastaanottamaan mitä tahansa opetusta oikeana.

Toivottavasti D.W:n sanoma on ollut oikeaa, en itse saanut tilaisuutta kuulla häntä. Odotan myös kuulevani Seniori, että millä tavalla vakuutuit, että tämä kirjoituksesi on sanoma Jumalalta.

17 Kesäkuu, 2001 23:07:14

”...Seniorille!! Kyllä oli uskomatonta tarinaa!! Ja niinkuin joku toinenkin jo totesi: asiaasi ei voi edes ottaa todesta, koska et ole ilmoittanut, onko kaikki vain omaa mielipidettäsi vai todella Hengen ilmoittamaa... taidamme kallistua sen

mielipiteen puolelle.

Itse olimme kyseisessä tilaisuudessa ja nautimme siitä, että saimme kuulla reipasta ylistystä ja laulua!

Wilkerson itse tuntuu tuntevan ”omansa” ja sanoikin tietävänsä, ettei kukaan laulajista (amerikkalaisista) tee mitään vain esittääkseen!

En halua uskoa että olemme menossa taivaaseen, jossa Jumalaa ei saa ylistää kuin ikivanhoja virsiä veisaamalla.

17 Kesäkuu, 2001 23:11:30

”Seniori, taidat olla viitsi koko mies. Roolipelisi on läpinäkyvää ja sitäpaitsi tämä chatti on varattu tosiasialle eikä turhanpäiväiselle tarinoinnille...

Kesäkuu, 2001 23:21:31

”Normaalia helluntalaista ja nokia-laista tämä on, sieltä Toronton suunnalta ne eksytykset ovat Suomeen rantautuneet. Tämä on osa sitä hurmukseen laittamista tämä musiikki. Sanalla ei niin väliä kunhan vaan jotkut kokevat niitä tunnekokemuksia.”

17 Kesäkuu, 2001 23:21:31

”Uskovat saavat puolestani tehdä mitä vaan, vaikka pitää ciideri-diskoa, jos se tuntuu kivalta. Uskova saa puolestani vaikka polttaa tupakkaa, jos tuntuu siltä. Olenkin huomannut että yhä useampi vapaiden suuntien uskova nuori käy diskossa ja polttaa tupakka, eikä sekään ole mun ongelma.”

17 Kesäkuu, 2001 23:49:28

”...Repivä musiikki ei vetoa tunteisiin vaan käy tärykalvoihin. Paikalle pitäisi saada desibelinmittaaja ja korvalääkäri arvioimaan tilanne.

18 Kesäkuu, 2001 10:06:14

“...tässäkö kaikki, mitä Suomen kristityt ajattelevat Wilkersonin kokouksen jälkeen?”

Mielestäni hän sanoi hyvin suoraan, että juuri vanhojen senioreiden kovien sanojen takia (musiikkiin liittyen) on moni nuori vetäytynyt syrjään.

Itse tunnen monia, monia nuoria, jotka aikansa kestivät tätä ja sitten lähtivät muualle, jossa ei tarvitse olla jatkuvasti toisten solvausten kohteena. Niin, oletteko nyt tyytyväisiä?

Miltä tuntuu istua seurakunnassa hoilaamassa ikivanhoja kapakka/tanssi/humppa biisejä muiden keski-ikäisten kanssa? Aivan uskomatonta!

Eikö enää mikään pehmenä teidän sydäntä? Helluntaiherätys on todella pahassa tilassa... suurin osa ihmisistä tuijottaa toisiin ja ei edes vilkaise ylöspäin. Tiesittekö, että intohimo JEESUKSEEN aiheuttaa rakkautta, rauhaa ja iloa?

Oletteko te ihan todella unohtaneet sen?

Kyllä ymmärrän, että monella teistä on ajan myötä ymmärrys kasvanut ja uskossa olette omaksuneet aikuisen uskon piirteitä, mutta mihin meni se rakkaus?

Mitä se auttaa vaikka minulla olisi kaikki tieto, ja viisaus ja kriittisyys, mutta minulta puuttuisi rakkaus?

18 Kesäkuu, 2001 10:19:38

Seniori (jatkoa):

Millainen pelkuri papisto meillä tässä maassa oikein on, kun se sietää ja jopa osoittaa suosiotaan musiikille, joka saa enkelitkin punastumaan?

Miksi me emme tuomitse näitä musiikin valheprofeettoja, jotka pettävät niin monia?

Näin se on tänään; saarnaajat ja seurakunnat hyväksyvät täysin musiikillisen häpäisemisen.

Yleinen mielipide kuuluu: ”Älä tuomitse!” Juuri tuo on saatanan kaikenlaisen pahuuden kätkevä savuverho.

Saatana on valmis mihin tahansa äärimmäisyyksiin saastuttaakseen Jumalalle osoitetun palvonnan, niin että se hylätään.

Näin hän onnistuu estämään rukoilemisen hengessä ja totuudessa.

Hän yksinkertaisesti lisää toisen hengen ja sekoittaa sen valheeseen tietäen, että Jumala tulee hylkäämään sen.

Jumalan täytyy, kuten Hän aina tekee, hylätä sellainen palvonta, mikä ei ole syntynyt Pyhästä Hengestä ja totuudesta.

Vaikka tuollainen musiikki inspiroikin esittäjiä ja kuulijoita, ei se kohoa kattoa korkeammalle. Jumala ei sitä kosketa. Hän vihaa sitä!

Ylistyksessä tai kiitoksessa tuodun musiikin, jos se on hiukankaan saastunut tai tahrattu, tulee Jumala hylkäämään.

Paavali varoitti: ”Mikään rietas puhe älköön suustanne lähtekö, vaan ainoastaan sellainen, mikä on rakentavaista”. Tähän kuuluu kaikenlainen laulaminen.

Meidän pitää mennä maailmaan voittamaan syntiset, mutta ei jäljitellä heidän tapojaan.

Näillä elämänalueilla ei saa tapahtua minkäänlaisia kompromisseja.

Minä kysyn nämä kysymykset yhdestä ainoasta syystä. Jeesuksen Kristuksen seurakunta nukkuu. Sen paimenet enimmäkseen torkkuvat ja jahtaavat omia uniaan. Vain nukkuva seurakunta voi sallia inhottavuuksien myrkyttävän sen. Kansa on joutumaisillaan hirveiden tuomioiden alle.

Ulos te pyhien asioiden pilkkaajat!
Viekää pois sekavat sananne, pinnalliset
ja typerät laulunne ja lopettakaa Jeesuk-
sen ”sinuttelemisen”.

Lopettakaa tanssimisenne ja Jumalan
pilkkaamisenne, kun käännätte iankaik-
kisen pelastuksen lihalliseksi juhlimisek-
si!

Kuvittelepa mielessäsi viimeinen
tunti, jonka elät maan päällä. Vähem-
mässä kuin tunnissa näet Hänen ihmeel-
liset kasvonsa. Tulet laulamaan niiden
marttyyrien rinnalla, jotka mestattiin,
koska he olivat uskollisia Jeesukselle.
Enkelikuorot yhtyvät kanssasi lauluun.
Sinä kuulet ja näet soittimia, joiden
kaltaisia et ole koskaan nähnyt ja soitta-
jia, jotka ovat serafimeja. Kerubit
yhtyvät lauluun.

Kysyn sinulta, millaista musiikkia se
tulee olemaan? Kun sinä kohtaat Herran,
siunaako Hän sinun laulusi? Ehkäpä sinä
olet täyttänyt sielusi vääränlaisella
musiikilla!

*”En kuullut kyseistä Wilkersonin
kokousta enkä sen musiikkia. Olisi
hauska kuulla millaista se todella oli?
Taisi olla ihan normaalia?”*

*Taas päästiin Seniorin lempiaihee-
seen: kiistelyyn makuasioista....*

*Se on ihan sama mitä kukakin sanoo,
ei Seniori taida päästä tuon pakkomieli-
teensä yli tämän elämän aikana.*

*Ihan raivostuttaa, miten jotkut ihmiset
voivat olla niin typeriä että jaksavat
vaahdota musiikista.*

*Siihen se elämä taitaa mennäkin. Ei
muuta kuin iloista elämää vaan, minua
ei paljon liikuta, mitä musiikkia ihmiset
kuuntelevat. Niinkuin ei sekään mitä
ruokaa syövät. Joissakin maissa syödään
mitä iljettävimpiä asioita, joka olisi*

*varmasti ”kauhistus” jos tulisi ”seura-
kuntiamme”....*

*Anna nyt, Seniori jo olla noiden
musiikkiasioiden ja keskity johonkin
järkevempään. Et tule ikinä saavutta-
maan sitä mitä yrität.*

*Muuten, mitä oikein yrität tällä
musiikki on kauhistus- julistuksella-
si????? Saada ihmiset samaan muot-
tiin??? Mitään muuta motiivia en pysty
enää näkemään tässä.*

18 Kesäkuu, 2001 14:15:09

*”...seniori: edelleen olen sitä mieltä
että siinä musiikissa ei ollut mitään
paha, mistä sun raivos kumpuaa? Jos et
itse siedä tällasta musiikkia ÄLÄ MENE
SITÄ KUUNTELEMAAN, mä uskon että
Jeesus oli todella iloinen kuullessaan
sitä, rakkaudesta Jeesukseen ne laulet-
tiin.*

*Pelottaa, koska sä ylität rajan tossa
toisten parjaamisessa, josta ei ole
paluuta, rauhotu hyvä mies, RAKKAUS
JA TOTUUS täytyy kulkea käsi kädessä.*

18 Kesäkuu, 2001 14:20:14

*”...mielestäni vaan on erittäin
selvää, että jos ollaan lähettämässä
kirjettä Wilkersonille sen vuoksi, että
musiikki ei teidän korvissanne kuulosta
taivaalliselta musiikilta, niin on kyse
rakkaudettomuudesta.*

*Raamatussa kyllä kehoitetaan nuhte-
lemaan veljeä silloin, kun toinen on
synnin tiellä, ei silloin, kun tällä on
vaatteet, joiden väri ei miellytä sinua, tai
jos hän syö fetaa, jonka maku ei ole
mieleesi tai jos hän laulaa tyylillä, joka
ei sinun korvaasi kuulosta hyvältä.*

*Kukaan ei voi sanoa, etteikö musta
gospel olisi sopivaa hengellistä musiik-
kia. Helluntaiseurakunnan käyttämän*

hengellisen laulukirjan laulut ovat lähempänä maallista musiikkia, kuin ne.

Jos musiikki on liian isolla ja sallitut desibelirajat ylittyy, niin kyse ei ole musiikkityylistä.”

18 Kesäkuu, 2001 17:18:37

”Seniори, olet tyypillinen suomalainen. En viitsi vaivautua selittämään, et ymmärtäisi kuitenkaan.

Kuulut siihen porukkaan jonka mielestä vain suomalainen vakava virrenveisuu on Jumalalle mieleen.

Et ymmärrä, että maailmassa on muitakin kulttuureja, ja heillä on erilainen temperamentti ja ”rytmi veressä”. Toivon vain että sinun laillasi ajattelevia ei olisi niin paljon, saataisiin nuoriakin temppeleihin.

Sulle ei voi muuta sanoa kuin että: Oi vuotakaa, kyneleet.

18 Kesäkuu, 2001 17:49:46

”Joka tapauksessa musiikki seurakunnissa on mennyt räjäisevämpään suuntaan eikä vastaa sielun hengelliseen nälkään siltä osin.”

18 Kesäkuu, 2001 19:54:22

”Mielestäni provinssi-rokin ja la klo 18.00 kokouksen lopun yhtäläisyys on vain SATTUMAA... Niillähän ei tietenkään voi olla mitään yhtäläisyyttä, eihän... Tietenkin ymmärrän markkinointihenkisyyden, pitää tarjota sitä mitä suuri yleisö haluaa kuulla, sehän on meistä kaikista niin kivaa...”

Wilkersonin puhe oli asiallinen. Minulla oli ystävä mukana, etsijä vielä, hän sanoi itse lopuksi, hyvä ettei mennyt eteen, koska siellähän ei saanut minäkäänlaista henkilökohtaista rukouspalvelua, vaan alkoi esiintyjät kovaa laulua

”vierailta kielillä”.

18 Kesäkuu, 2001 21:08:24

Seniори (jatkoa):

No niin – siskot ja veljet! Lopeteltais-ko vähitellen jo löyllyn heittäminen?

Löydettiinpähän kerrankin keskustelun aihe, jossa itse kukin sai paineenalennusta. Jotta varmaankin helpottaa.

Tämän keskustelumylläkän käynnistäjänä saanen vapaasti lainata Arlan mainosta: ”Meissä kaikissa asuu pieni pahankurinen poikanen”. Niinpä se löytyi Seniorinkin takin alta.

Sattui vaan ihan kuin itsestään putkautamaan tilaisuus tehdä pieni ”kepponen”.

Luulinpa tosiaan, että ”Wilkersonfanit” jujun hoksaisivat – mutta ei. Tulipahan lunta tupaan kerrankin kunnolla. Ei se oikeastaan tuntunut kovin pahalta, kun sitä tuli niin vähän Seniorin tupaan. Lasti meni koko lailla tarkkaan Dave-sedän osoitteeseen.

Asia on nähkääs niin, että koko teksti oli Daavid Wilkersonin kirjasta ”Pasuuna soi” (alkuteos: Set the Trumpet to – Thy Mouth, suom. kustantaja Ari-kustannus, vuodelta -85) suorina lainauksina. Pieni alkujohdanto, siis kaksi kappaletta alussa, oli Seniorin. Niin että kyllä Dave-sedässä on ainesta – ainakin ollut.

Jokainen voi tykönänsä miettiä, kumpi näistä miehistä oli vähemmän väärässä – se viisnelonen vai seittenkymppinen. Kannattaa kuitenkin lukea teksti uudelleen, on varmaan antoisampaa, kun tietää, ettei se olekaan Seniorin höpötystä.

Niin – maailma muuttuu – Eskoseni.

18 Kesäkuu, 2001 22:35:24

”Seniори, vai oli se Wilkersonin tekstejä...” 18 Kesäkuu, 2001 22:42:42

”Pastoriseminaarissa (vaikken pastori olekaan) olleena kuulin, kuinka Wilkerson kertoi julistaneensa joskus lakia. Nyt hän kertoi muuttuneensa ajattelultaan joissakin kohden.

Siinä on raamatullinen mies, uudistuu mielensä uudistuksen kautta, kuten Raamattu opettaa.

18 Kesäkuu, 2001 22:56:39

(Tähän myöhempi lisäys Wilkersonin kirjasta, ”Pasuuna soi”, sivulta 111: ”Aikoinaan kuvittelin, että Jumala hyväksyisi rock-musiikin niiden kohdalla, jotka eivät tiedä paremmasta tai eivät tunne muunlaista musiikkia. Minä jopa kirjoitin lentolehtisen puolustaakseni heidän toimintaansa. Mutta nyt näen sen eri tavalla. Minä olin täysin väärässä.”)

”Seniöri, olipa nasta juttu!! Sinut haukuttiin oikein kunnolla, mutta teksti olikin Wilkersonin itsensä kirjoittamaa. Hah hah! Uskomatonta kuitenkin, että noin suolainen suola on käynyt lähes mauttomaksi!!

En voi muuta ajatella kuin, että David on taipunut ihmiskunnan etsintään. Herra häntä armahtakoon.

Taisi olla tuo sinun toinenkin tekstisi suora lainausta Wilkersonilta?

Tuo, joka alkoi: ”Millainen pelkuri papisto meillä tässä maassa oikein on...” Se kuvasi minusta oikein hyvin tilannetta tämän päivän Suomessa!!

Laitetaanpa Wilkersonille kirje, jossa lainataan näitä samoja kohtia hänen kirjastaan ja vähän ihmetellään, että mihin on se suola hävinnyt nykyisin. (Itselläni on tuo kirja englannin kielisellä.)

18 Kesäkuu, 2001 23:21:10

”En ollut kokouksissa, mutta olinkohan ymmärtänyt oikein, kun eräs mukana ollut kertoi, että tämä rapakon takaa tullut musiikkiryhmä vain lauloi ja kaikkinaiset soitannot hoiti Saalemin yhtye? Se vähä mitä radiosta kuuntelin, kuulosti enimmin etelän mustalta gospelilta. En erikoisemmin olisi pahastunut, pikemminkin päin vastoin, vaikka musiikki ’korkeassa äänialassa’ olisi jätetty kokonaan pois! Tässä musiikkiasiansa näyttäjä käyneen niin, että tiedotusvälineet (levyt, CD:t, radio, TV yms.) ovat muokanneet kuulijoiden musiikkittomuksia tiettyyn, repiväm-pään suuntaan.

Koska seurakunnassa ei ole ainakaan vuosisataan erityisesti osattu varjella sisäistä puhtautta opissa, musiikissa, eikä elämässä, on seurauksena ollut ”maailman” saastuttama ”pyhien yhteisö” vrt. Korinton seurakunta. Korintolla oli kuitenkin asiat sikäli paremmin, että Paavali, kuultuaan seurakunnan tilasta antoi oitis kovat nuhteet maailmanmenon mukaan eläville.

Musiikkityyli kuin myös elämänarvot ovat pyrkimässä ”uskoontulleiden” mukana maailmasta seurakuntiin.

Mikäli opetus olisi Raamatun mukais-ta ja seurakunnassa olisi kuri ja järjes-tys, niin asiantila pikkuhiljaa korjautuisi.

Nyt ei seurakunnassa ole Paavaleita, jotka puuttuisivat nykyiseen alennusti-laan. Niinpä tämän ajan seurakunta pääsee kehumään, etten mitään tarvit-se... ja taitaa Jeesus kolkutella monasti ulkopuolella...

Joten saattaisi olla aiheellista Ameri-kan veljelle huomauttaa jotta rauhalli-semmin, rauhallisemmin ainakin niiden ”bändien” kanssa!

18 Kesäkuu, 2001 23:27:15

”Ihan sairasta touhua!!! Onko oikein hauskaakin Seniorilla??? Hahhahhaa, se parhaiten nauraa joka viimeksi nauraa.

Joo, puolustelkaa vain Senioria ja muita hörhöjä, jotka eivät jaksu muuta kuin kiihkoilla asioista.

Pitäkää hyvänänne koko evankeliumi, sillä tuskin sitä ei-uskoville osaatte edes julistaa, sillä olette niin täynnä omaa hyvyttänne.

Taidatte katsoa kieroon jokaista vähänkin erilaista ihmistä. Sääääälittä-vääää.

19 Kesäkuu, 2001 01:41:08

KESKUSTELUN JOHDOSTA

Edellisestä keskustelusta on helppo havaita se varsin yleinen ilmiö, että kaikenlainen ”uudistus” etenee pienin, mutta määrätietoisin askelin. Jos nyky-päivän ”meininki” olisi tullut kertarysäyksellä seurakuntiin, se olisi torjuttu myös kertaheitolla. Kaikki epäterveet ilmiöt valtaavat alaa pikkuhiljaa. Siis valvokaamme!

PL

Jumalallistako?

”Rummun syke synkronisoi aivojen vasemmat ja oikeat puoliskot. Kun nämä puoliskot alkavat sykkiä sopusoinussa, aivojen aallonpituudessa tapahtuu fysiologinen muutos, joka aiheuttaa tietoisuuden laajennetun tilan. Tietoisuus laajenee ekstaasiksi — värähtelyn jumalaiseksi oktaaviksi. Kun jumalainen taajuus on saavutettu, saadaan yhteys tiedon ja viisauden moniulotteisiin osa-alueisiin. Näitä todellisuuksia voidaan käyttää avuksi tässä ulottuvuudessa. Tällä tavoin shamaani luo sillan ja yhdistää sillan maan ja taivaan – ylhäällä olevan hengellisen maailman ja alhaalla olevan fyysisen maailman välille.”

Michael Drake, ”The Shamanic Drum”

”Musiikki ja hiljaisuus – kuinka vihaankaan molempia! Kuinka kiitollisia saisimme olla siitä, että aina niistä ajoista saakka, jolloin isämme asettui helvettiin – kauemmin sitten kuin valovuosissa laskevat ihmiset osaisivat lausua – ei neliötuumakaan helvetin aluetta eikä silmänräpäyskään helvetin aikaa ole antautunut noille kauhistaville voimille, vaan kaiken on pitänyt vallassaan Melu – Melu, suuri dynamismi...

...joka yksin varjelee meitä typerältä ahdistukselta, toivottomilta tunnonvai-voilta ja mahdottomilta toiveilta. Koko maailmankaikkeuden täytämme lopulta melulla. Maan päällä olemme päässeet pitkin harppauksin tähän suuntaan.

Taivaan musiikki ja hiljaisuus hukkuvat lopulta valtavaan meluun...”

C.S. Lewis: Alkuteos: ”The Screwtape Letters”, v:lta 1942
(Suomeksi: ”Paholaisen kirjeopisto”, Kirjaneliö 1992)

Todellisuus on taruakin ihmeellisempää...

Järkyttävä kertomus villin ”karismaattisuuden” viidakosta.

KULISSIEN TAKANA on hätkähdyttävä kirja. Se kertoo Braultin perheen kokemuksista ja koettelemuksista maailmankuulujen karismaattisten julistajien ja ns. uskollaparantajien parissa. Se kertoo myös, kuinka hyväuskoista kristittyä perhettä käytettiin häikäilemättä hyväksi, petettiin ja lopulta hylättiin.

Kovien kokemustensa motivoimana Yves Brault alkoi tutkia aluksi aitoina pitämiään ilmiöitä ja löysi selvän yhteyden jo 1700-luvulla löydetyn ”mesmerismin” ja nykyisen ”uskollaparantamisen” välillä. Monet tunnetut julistajat ovat käyttäneet samaa – vanhaa ja tunnettua tekniikkaa – joko tietien tai tietämättään.

Kertomus paljastaa näiden julistajien motiivin. Se on raha ja vaikutusvalta ihmisiin. Lisäksi varsin monien kohdalla asiaan liittyy vilpillisyys ja välinpitämättömyys.

Yves Brault tunnustaa aidon jumalallisen parantumisen, joka kuitenkin on täysin muuta, kuin näiden ”parantajien” uskottelu. Hän haluaa omistaa kirjansa kaikille, jotka ovat joutuneet väärin julistajien, parantajien tai profeettojen pettäviksi ja tahtoo rohkaista jokaista uskovaa itse tutkimaan ja tuntemaan paremmin Raamattunsa superjulistajien ”sisäisen ilmoituksen” sijasta.

Kirjan kirjoittaminen on vaatinut itsensä alttiiksi antamista, rohkeutta ja rakkautta totuuteen. Aiheellisesti kirja on saanut kansainvälistä huomiota ja useat kristilliset järjestöt ovat antaneet siitä hyviä lausuntoja.

***Personal Freedom Outreach:** ” ‘Kulissien takana’ vertaa nykyistä parantamis- ja manifestaatioliikettä siihen, mitä Franz Anton Mesmer sai aikaan suggestion ja hypnoosin avulla. Kirja herättää hyväuskoiset ja korostaa omakohtaisen tutkimisen ja arvostelun tärkeyttä.”*

***Christian Liberty:** ”Yksi paljastavimmista kirjoista koskien tv-evankelijoita, uskolla parantajia. Brault esittelee Benny Hinnin ja muiden tv-evankelistojen sen puolen, joka ei näy heidän tv-ohjelmissaan.”*

Kirjoittaja, Yves Brault on kanadalainen kielenkääntäjä, tulkki ja kirjailija. Vakaana kristitty-nä hän haluaa varoittaa väärin parantajien ja profeettojen epäraamatullisista opetuksista ja menetelmistä, joilla nämä eksyttävät ihmisiä.

”**Kulissien takana**”, hinta 12 euroa, yhdessä ”**Uusi viini juovuttaa**” -kirjan kanssa 17 euroa + postikulut.

Tilaukset:

Kristityn Foorumi, PL 571, 33101 Tampere

tai: OOKOOTOIMI kustannus, Oravanmarjatie 3, 37550 Lempäälä, puh. (03) 375 3887

tai: Juurikasvukustannus, puh. (014) 633 334 (tästä numerosta aina 24 tuntia/vrk)

Tilaukset sähköpostin kautta:

foorumi@kristitynfoorumi.fi

tai

paavo.lievonen@sci.fi

Siunaus vai eksytys?

Ns. uuskarismaattisuus alkaa olla tuttu ilmiö seurakunnissa jo kaikkialla maailmassa. Sen tunnetuimpia levittäjiä ovat Toronton ja Brownsvillen ”herätykset”, joista suomalaisetkin ovat käyneet oppia hakemassa.

Liikkeen johtajat väittävät saavansa ”uutta ilmestystietoa” Jumalalta ja kannattajat pitävät heitä Jumalan valittuina. Siksi heidän opetustensa arvostelusta pidetään miltei Pyhän Hengen pilkkana.

Johtajien luksuselämä ja heihin kohdistuva, palvontaa muistuttava kunnioitus, sekä oudot opetus- ja ilmiöt ovat aiheellisesti synnyttäneet myös kritiikkiä liikettä kohtaan. Liikkeen tunnetuimpia nimiä ovat Rodney Howard-Browne, Benny Hinn, Kenneth Copeland ja monet muut, joiden kirjoja on käännetty myös suomeksi.

UUSI VIINI JUOVUTTAA

on kirja, joka tarkastelee liikkeen historiaa, taustoja, yhteyksiä ja outoja opetuksia. Kirjan kirjoittamista on edeltänyt laaja tutkimustyö. Monine lähdeviitteineen kirja on ajatuksia herättävää luettavaa.

Saatavana on myös c-kasetti vaikuttavine ääninäytteineen.

Lukijoiden palautetta:

- *Kirjan sanoma on ajankohtainen ja erittäin tarpeellinen. Pidin asiallisesta ja raamatullisesta aiheen käsittelystä, jossa tosiasiat tuodaan selkeästi esille...*
- *Kiitos kovasti kirjasta... kirja on varmasti ilmestynyt sopivaan aikaan. Kiitos siitä Herralle...*
- *Olemme olleet kuusi vuotta uskossa ja mukana uudistuksessa... epäilimme monia asioita ja nyt silmämme ovat avautuneet... kirja vahvisti meitä uskossamme...*

Hinta 15 euroa +postikulut

Tilaukset:

Kristityn Foorumi, PL 571, 33101 Tampere

tai: OOKOOTOIMI kustannus, Oravanmarjatie 3, 37550 Lempäälä, puh. (03) 375 3887

tai: Juurikasvukustannus, puh. (014) 633 334 (tästä numerosta aina 24 tuntia/vrk)

Tilaukset sähköpostin kautta:

foorumi@kristitynfoorumi.fi

tai

paavo.lievonen@sci.fi

Vanha ja uusi risti

Aivan yllättäen ja odottamatta aikamme evankelisiin piireihin on ilmestynyt *uusi* risti. Se muistuttaa vanhaa ristiä, mutta on erilainen; yhtäläisyydet ovat pinnallisia, erot perusluonteisia.

Tästä uudesta ristikästä on syntynyt uusi kristillisen elämän filosofia ja uudesta filosofiasta on kehittynyt UUSI TEKNIikka – uudentyypiset kokoukset ja uudenlaiset saarnat. Tämä uusi julistus käyttää samaa kieltä kuin ennen, mutta sen sisältö ja korostus ovat muuttuneet.

Vanha risti ei ollut missään tekemisissä *maailman* kanssa. Aadamin ylle lihalle se merkitsi matkan päätä. Se toteutti Siinain lain määräystä. Uusi risti ei ole ihmiskuntaa vastaan, se on pikemminkin HYVÄ KAVERI ja oikein ymmärrettynä puhtaan, hauskan, aidon ja viattoman nautinnon alkulähde. Se ei puutu Aadamin elämään. Ihmisen elämän vaikuttimet eivät muutu, hän elää edelleen omaksi nautinnokseen, nyt hän vain nauttii kuorolaulusta ja hengellisistä elokuvista sen sijaan että laulaisi rivoja lauluja ja juopottelisi. Tärkeätä on *nautinto*, vaikka hauskanpito on nyt moraalisesti, joskaan ei älyllisesti korkeammalla tasolla.

Uusi risti rohkaisee käyttämään uusia ja aivan erilaisia lähestymistapoja. Evankelista *ei enää vaadi vanhasta elämästä luopumista*, jotta uusi elämä voidaan ottaa vastaan. Hän ei puhu eroista vaan yhtäläisyyksistä. Hän pyrkii hyödyntämään yleistä mielenkiintoa osoittamalla, ettei kristinusko vaadi epämieluisia asioita; pikemminkin se tarjo-

aa *samaa kuin maailma*, vain ylemmällä tasolla. Mitä synnin hullaannuttama maailma kulloinkin havittelee, se osoitetaan nokkelasti juuri siksi, mitä evankeliumi tarjoaa. Hengellinen tuote on vain parempaa laatua.

Uusi risti ei surmaa syntistä, se ohjaa hänet uuteen suuntaan. Se näyttää hänelle puhtaamman ja *iloisemman tavan elää* ja säilyttää hänen omanarvontuntonsa. Itsevarmalle se sanoo: ”Tule ja ole varma Kristuksessa”. Itsekeskeiselle se sanoo: ”Tule ja kerskaa Herrassa”. Jännityksen etsijälle se sanoo: ”Tule ja nauti uskovien yhteydestä”. Kristinuskon sanoma kallistuu aina kulloisenkin virtauksen suuntaan tullakseen hyväksytyksi.

Tällaisen toiminnan takana oleva ajattelu voi olla hyvää tarkoittavaa, mutta se ei tee siitä oikeaa. Se on väärää, koska se on sokeaa. Se ei ymmärrä lainkaan ristin merkitystä.

•
Vanha risti on kuoleman vertauskuva. Se merkitsee ihmiselle äkillistä ja väkivaltaista loppua. Rooman valtakunnassa ihminen, joka otti ristinsä ja lähti liikkeelle, oli jo jättänyt hyvästit ystävilleen. Hän ei aikonut palata. Hän oli kulkemassa kohti loppua. Risti ei tarjonnut sovittelematonta loppua, se ei lieventänyt tai säästänyt mitään, se surmasi koko ihmisen täysin ja lopullisesti. Se ei yrittänyt pysytellä hyvissä väleissä uhrinsa kanssa. Se iski julmasti ja lujaa ja kun se oli työssä lopettanut, ihmistä ei enää ollut.

Aadamin suku on kuolemantuomion

alainen. Rangaistusta ei lievennetä tai peruta. Jumala ei voi hyväksyä minkäänlaisia synnin hedelmiä vaikuttivatpa ne ihmisten silmissä kuinka viattomilta ja kauniilta tahansa. Jumala pelastaa ihmisen tuhoamalla hänet ja sitten herättämällä hänet uuteen elämään.

Julistus, jossa nähdään yhtäläisyyksiä Jumalan teiden ja ihmisten teiden välillä, *ei ole uskollinen Raamatulle* ja on julma kuulijoidensa sieluille. Kristuksen usko ei ole sopuoinnussa maailman kanssa, vaan sitä vastaan. Tullessamme Kristuksen luo me emme kohota omaa elämäämme korkeammalle tasolle, me jätämme sen ristille. Vehnänjyvän on pudottava maahan ja kuoltava.

Meidän, jotka julistamme evankeliumia, ei tule pitää itseämme vain suhdetoimintaihmisinä, joiden tehtävänä on luoda hyvää tahtoa Kristuksen ja maailman välille. Meidän ei pidä kuvitella, että tehtävämme on tehdä Kristus hyväksytyksi suurille liikeyrityksille, lehdistölle, urheilumaailmalle tai nykyajan kasvattajille. Me emme ole diplomaatteja, vaan profeettoja ja *meidän sanomamme ei ole sovitteluratkaisu vaan uhkavaatimus*.

Jumala tarjoaa elämää, mutta ei vanhaa elämää paranneltuna. Hän tarjoaa kuolemasta nousevaa elämää. Se elämä on aina ristin toisella puolella. Jokaisen sen omistavan on kuljettava vitsan kautta. Hänen on kiellettävä itsensä ja suostuttava Jumalan oikeudenmukaiseen tuomioon.

Mitä tämä merkitsee yksilölle, tuomitulle ihmiselle, joka saa elämän Kristuksessa Jeesuksessa? Hänen on yksinkertaisesti kaduttava tekojaan ja uskottava. Hänen on hylättävä syntinsä ja sitten hylättävä itsensä. Hän ei saa salata mitään, puolustaa mitään, selitellä mitään.

Hänen ei tule asettaa ehtoja Jumalalle, vaan hänen tulee kumartaa päänsä Jumalan kiivaan vihan edessä ja tunnustaa ansainneensa kuoleman.

Tämän jälkeen hän voi yksinkertaisen luottavaisesti katsoa ylösnousseeseen Vapahtajaan, jonka tahdosta hän saa elämän ja uudestisyntymisen ja puhdistuksen ja voiman. Risti, joka päätti Jeesuksen maanpäällisen elämän, päättää nyt syntisen elämän, ja voima, joka herätti Kristuksen kuolleista, herättää hänet nyt uuteen elämään Kristuksessa.

Jokaiselle, joka vastustaa sanomaani tai pitää sitä vain kapeana ja yksityisenä käsityksenä totuudesta, haluan sanoa, että *Jumala on osoittanut hyväksyntänsä tälle sanomalle* Paavalin ajoista nykyhetkeen saakka. Käytettiinpä juuri näitä sanoja tai ei, tämä on ollut sisältönä kaikessa julistuksessa, joka on antanut elämää ja voimaa maailmasta eroitetuille Kristuksen seuraajille vuosisatojen ajan. Uskonpuhdistajat ja herätysaarnaajat ovat kaikki korostaneet tätä, ja Pyhän Hengen ihmeet ja merkit ja voimalliset teot todistivat Jumalan hyväksynnästä.

Rohkenemmeko me, jotka olemme saaneet tällaisen voiman, peukaloida totuutta? Rohkenemmeko me kynänpätkilläämme pyyhkiä rivejä pyhästä kirjoituksesta tai muuttaa meille vuorella annettua tekstiä?

Jumala siitä varjelkoon. Saarnatkaamme vanhaa ristiä ja tulemme tuntemaan entisen voiman.

(A.W. Tozer: "Ihminen Jumalan asuinsijana". Tämä artikkeli ilmestyi Alliance Witness -lehdessä vuonna 1946. Sen jälkeen se on julkaistu lähes kaikissa englantia puhuvissa maissa ja siitä on tehty traktaatteja. Se ilmestyy yhä silloin tällöin hengellisissä lehdissä.)

Musiikki – *näkymätön jättiläinen*

Koonnut R. Huuskonen

Lukijalle

Viime vuosien muutos seurakuntien ja varsinkin seurakuntanuorten musiikissa on ollut hätkähdyttävä. Vanhempi seurakuntaväki on ymmällään ja kyselee: ”Mitä tämä on, ja mihin tämä johtaa?”

Olen ryhtynyt tutustumaan tähän monien mielestä neutraaliin ”makuasiaan” musiikillisessa mielessä noviisina ja ulkopuolisena tarkkailijana. Musiikista kirjoitettua materiaalia löytyy kirjastoista yltäkyllin musiikin vaikutuksen ja historiallisen perspektiivin etsimiseen. Tällaisessa tarkastelussa painolastina kulkee oma musiikillinen historia, joka seuraa jokaista musiikkia kuullutta henkilöä. Näkemykseni on monilta osin subjektiivinen ja siten ”yksisilmäinen”; näistä rajoituksista tuskin kukaan kirjoittaja pääsee täysin eroon.

Valotan tässä artikkelissa musiikin käsitettä ja rock-musiikin vaikutusta nuorisoon, yhteisöihin ja seurakuntiin länsimaisesta näkökulmasta.

Mitä musiikki on?

Ääni, jonka kuulemme, on ympäröivän ilmamassan värähtelyä. Ilmamassa saadaan värähtelemään tietyille ominaistajuudelle viritettyjen pillien, (huilu, urut), kielten (kitara, piano) tai värähtelevän kalvon (kaiutin / rumpukalvo) tai ihmisen äänihuulten avulla.

Sävel sisältää useita eri voimakkaita värähtelytaajuuksia, joista voimakkainta taajuutta kutsutaan perusaäneksi. Matalataajuiset värähtelyt koetaan rauhoittavina. Korkeat taajuudet vetävät huomion puoleensa ja lisäävät jänni-

tystä. (Elokuvamusiikki).

Häly on ääni, jossa ei ole selvää muita voimakkaampaa perusvärähtelytaajuutta ja jonka sävelkorkeutta ei siten voida yksiselitteisesti määrittellä (myös hälyä voidaan käyttää musiikin materiaalina).

Melodian muodostaa sarja toisiaan seuraavia säveliä, jotka voivat olla kestoltaan ja säveltasoltaan erilaisia. Sävelten tulee muodostaa musiikillinen idea, ymmärrettävä ajatus. Kun tämä ajatus siirtyy vastaanottavan osapuolen, kuulijan, korvan kautta tajuntaan ja tulee siellä ymmärretyksi, se joko hyväksytään, koetaan yhdentekevänä tai vastenmielisenä. Melodia on musiikin perusaineksista, elementeistä se, joka jää parhaiten mieleen. Melodia antaa musiikille linjan.

Harmonia kutoo melodian musiikkikudokseksi lisäämällä siihen soinnutuksen. Näin saadaan musiikille värisävyä ja syvyyttä. Mielenkiintoista on, että aiemmin riitasointuisina pidettyjä sävelyhdistelmiä pidetään nykyään hyväksytyinä.

Tahti, rytmi ja tempo ovat musiikin aikatekijät. Tahti järjestää musiikillisen ajan tietyn pituisiksi jaksoiksi. Rytmi antaa tahdille sisällön järjestämällä korolliset ja korottomat tahdin osat. Rytmi on kaikissa maailman musiikkikulttuureissa musiikin perimmäisin elementti.

Rytmi hahmotetaan ennen melodiaa. Musiikillinen rytmi vaihtelee 0,1 – 8 Hertsiin. Tempo määrää rytmin sykkeen nopeuden, ja määrää niin ollen musiikin vauhdin.

Dynamiikka eli voima tarkoittaa musiikin sävelvoimakkuutta ja sen vaihteluita. (Elina Lampinen, Musiikki voimistelussa ja tanssissa, 1987.)

Musiikki on järjestelmällistä ääntä, joka muodostuu pääasiassa edellä mainituista komponenteista.

Musiikin äänet on järjestetty sävelkorkeuden (tason), rytmisten lakien (keston) tai sointujen vaikutelman (värisävyn eli soinnin) mukaisesti. (Kimmo Alku, Combi, 1970).

Musiikki käsittää kaksi elementtiä, joiden olemuksellinen luonne on erilainen. Toisaalta musiikki on luovan toiminnan tulos; toisaalta se on akustista, soivaa materiaalia, joita kutsutaan myös sisällöksi ja muodoksi. Näitä musiikin elementtejä ei voida erottaa toisistaan. Luova ajatus tekee akustisesta materiaalista musiikkia. (Risto Nieminen, Pikkujättiläinen, 1989.)

Kaksi päälinjaa ovat vokalistinen (laulu) ja instrumentalistinen (soitto) musiikki.

Musiikin lajeja ovat mm. sinfoninen, baletti, gospel, pop ja rock. Viimemainitut kuuluvat ns. kevyen musiikin alueeseen ja voidaan edelleen jaotella alalajeihin kuten: rytm & blues, rock & roll, gospelrock, country rock, soul, rockabilly, bluesrock, brittiläinen pop, psykedeelinen, underground, countryrock, heavy, hardrock, blackmetall, softrock, jazz-rock, folkrock, rapcore, punk, funky jne.

Lukija ehkä ihmetteli pitkää pop-musiikin luetteloa. Populaarimusiikkia on tarjolla jokaiseen ikäryhmään ja musiikkimakuun.

Esim. rock-musiikin kentässä musiikin nuoria yhteen sitova vaikutus on niin voimakas, että voidaan puhua alakulttuureista, jotka ”diggaavat” vain tietyn tyyppistä rokkia.

Kun edellä mainittujen kevyen musiikin lajeja käytetään hengellisen musiikin kentässä, puhutaan ns. hengellisestä vaihtoehtomusiikista, joka sisältää gospelrockia, heavy-rockia, blackmetallia jne.

Musiikkivideot ovat nuorison suosima, äänen ja kuvan yhteisvaikutukseen perustuva musiikin laji. 80-luvulta lähtien on televisiossa ollut pelkkää musiikkivideoita lähettäviä kanavia (MTV).

Musiikki itsessään, ilman sanoja, sisältää informaatiota, jonka musiikin luoja – säveltäjä on sisällyttänyt sävellykseensä tarkoitukse-

naan vaikuttaa kuulijaan. Koska musiikin osatekijät, lähettäjä, äänilähde, signaali ja vastaanottaja vaikuttavat viestintätapahtumaan, on kyseessä dynaaminen viestintä. (E. Lampinen, Musiikki voimistelussa ja tanssissa).

Musiikin havaitseminen

Nuoren ihmisen kuuloaisti kykenee vastaanottamaan ääniä 20 – 20000 Hz:n taajuusalueella. Kuuloaisti kuuluu ihmisen nk. korkeisiin aisteihin ja se on erikoistunut vastaanottamaan sekä käsitteinä miellyttävää ärsytystä (sanoja) että heikosti käsitteellistyvää aistiärsytystä.

Musiikki havaitaan pääasiassa kuuloaistin avulla. Kuurot voivat ”tuntea” ääntä kehon osilla. Kun musiikki saavuttaa ihmisen, musiikillinen informaatio muuttuu kemialliseksi koodiksi ja siirtyy hermoratoja pitkin aivoihin. Musiikki vaikuttaa molempiin aivopuoliskoihin siten, että vasemman korvan informaatio siirtyy oikean aivopuoliskon kuorikerrokseen ja oikean vuorostaan vasemman lohkon kuorikerrokseen.

Ihmisellä on käytettävissään kahdenlaista aivokapasiteettia: visuaalispaattisesti hahmottavaa ja kielellisabstraktisesti hahmottavaa. Nämä täydentävät toisiaan kaiken aikaa. Musiikkistimuluksen prosessointiin tarvitaan ihmisen molempia aivopuoliskoja. Oikean puoliskon pääasiallisena tehtävänä (oikeakätisillä) on saada musiikkikokemuksesta mahdollisimman kokonaisvaltainen kokemus. Vasemman puoliskon tehtävänä on analysoida ja järjestää musiikkikokemuksen yksityiskohtia (Unkefer, 1990, H. Ahonen, Musiikki, sanaton kieli 1993).

Musiikin yleisestä vaikutuksesta ihmiseen

Filosofien, lääkäreiden ja muusikkojen joukossa on ollut koulukuntia, jotka vuosisatojen kuluessa ovat koettaneet selvittää musiikin aikaansaamia reaktiomekanismeja. On olemassa kaksi pääteoriaa; toisen mukaan musiikki

vaikuttaa etupäässä emootioihin synnyttäen mielentiloja, jotka vuorostaan vaikuttavat fyysisiin toimintoihin.

Toisen teorian mukaan prosessi kulkee päinvastaiseen suuntaan, siis fyysisestä psyykkiseen.

Musiikki itsessään ei sisällä varsinaisia tunteita, vaan ne syntyvät kuulijassa itsessään. Kun musiikki on olemassa vain kuulijan korvissa, siihen reagoidaan monin tavoin. Se, että reaktiot musiikkiin ovat pohjimmiltaan samantyyppisiä, johtuu ihmisen fyysisestä herkyydestä ääneen, hänen synnynnäisestä tai hankitusta herkyydestään musiikkiin tai hänen sen hetkisestä mielentilastaan. Musiikin aikaansaamia fyysisiä vaikutuksia ihmisissä ovat esimerkiksi sydämen sykkeen tihentyminen tai hidastuminen, hikoilu, verenpaineen nousu tai lasku, lihaskäpytykset tai rentous. On mielenkiintoista, että sama musiikki saattaa aikaansaada vastakkaiset reaktiot kahdessa eri henkilössä. (Davies 1978, E. Lampinen, Musiikki voimistelussa ja tanssissa, 1987).

Musiikin vaikutusmahdollisuudet jaetaan kahteen pääryhmään, avoimeen vaikutukseen, joka kohdistuu päivätajuntaan ja alitajukseen, subliminaatio vaikuttamiseen. Käyttötarkoitus ratkaisee, kumpaa menetelmää käytetään. Nykyisessä pop-musiikissa on yleisesti käytössä molemmat menetelmät.

Seuraavassa tarkastelemme musiikin osatekijöiden vaikutusta kuulijaan

Rytmi

Sillä voi olla sekä stimuloiva että depressoiva vaikutus kehon rytmisiin systeemeihin: verenkiertoon, hengitykseen ja sydämen sykkeeseen.

Nopeutuva ja kiihtyvä rytmi koetaan kaoottisena hallinnan menetyksenä tai paniikkina ja on todennäköisesti eräs pelottavimpia asioita, joita ihminen voi kokea (käytetään usein elokuvamusikissa).

Hidastuva rytmi saa aikaan rauhoittumista ja rentoutumista.

Tasainen rytmi lisää rohkeutta ja eräissä

mielessä saa sotilaat transsin kaltaiseen tilaan.

Rockin rytmi saadaan aikaan monin eri tavoin mm. käyttämällä ylimääräisiä trioleja tai käyttämällä ns. synkopointia. Viimemainitussa korostus on iskuttomalla sävelellä 4/4 tahdissa. Tällöin perusrhythmin ei tarvitse olla nopea. Synkopoidut rytmit herättävät mitä aistillisinta vastakaikua ihmisruumiissa. (Bob Larson).

Harmonia

on musiikin sydän. Se vaikuttaa suoraan tunteisiin. Duurisoinnut luovat rohkeuden ja voiman ilmapiiriä. Mollisoinnut helpottavat surussa ja murheessa.

Melodia

vaikuttaa ajatuksiin. Nuotit virtaavat ajassa eteenpäin ja niiden teema on pidettävä mielessä, jotta voisi seurata melodian muotoa. Musiikin kuuntelutilanteessa kuuntelija usein menettää todellisuuden tajun; musiikki tulee, ei vain jostain ulkopuolelta, vaan myös hänestä itsestään, hänen omista tunteistaan. Kuulija voi sisäisessä maailmassaan ”nähdä” monia asioita.

Äänen voimakkuus

Nykyisillä pop/rock-konserttien huumaavilla äänenvoimakkuuksilla pystytään vaikuttamaan suoraan fyysiseen olemukseemme, jolloin vaikutusmekanismi on fyysisestä psyykkiseen päin.

Yleisesti

Kuulijan mielestä nautittava musiikki lisää ns. mielihyvähormonien, endorfiinien määrää elimistössä.

Musiikki vähentää kivun tunnetta sekä endorfiinien erityksen kautta, mutta myös epäsuorasti siten, että kuulija keskittyy musiikkiin kivun sijasta. (Saatetaan käyttää esim. hammaslääkärin vastaanotolla lievittämään kipua ja jännitystä).

Musiikki vaikuttaa immuniteettisysteemi-

hin, aktivoimalla fysiologisia toimintoja kehos-
sa mm. adrenaliinin erityys.

Musiikin teemojen ja sanojen toisto tehos-
taa sanoman vaikutusta.

Musiikki on aikataidetta, joka varastoituu
sen hetkisten kokemusten mukana muistiin.
Niinpä jokin musiikkikappale saattaa tuoda
esiin (laukaista) kauan sitten unohtuneita asi-
oita. Esim. koomassa olevat ja dementiaa sai-
rastavat kykenevät reagoimaan lapsena laulet-
tuihin lauluihin.

Musiikkia voidaan siis (kehon liikkeiden
kanssa) käyttää liikeratojen muistamiseen.

Musiikki on tunteiden tulkki.

Musiikki herättää mielikuvia.

Musiikki on leikkiä (Musiikin avulla on
mahdollista tehdä mahdottomasta mahdollin-
nen).

Musiikki (oikein käytettynä) luo turvaa (H.
Ahonen, Musiikki sanaton kieli).

Värähtelyenergian terapeuttinen vaikutus

Rummuilla, puhaltimilla ja symbaaleilla on
aina ollut tärkeä tehtävä noitatohtorien ja pop-
pamiesten parannusriiteissä. Shamaanit käyt-
tävät hyväkseen tietoa siitä, että ihmisen ke-
hon eri osa-alueet, lihakset ja sisäelimet rea-
goivat herkästi ääneen, jonka taajuus on sama
kuin näiden kudosten ominaisresonanssitaaj-
uus. Solukalvojen resonanssitilat muuttavat
solukalvojen läpäisyominaisuuksia ja avaavat
ionikanavia, joiden avulla solujen aineenvaih-
duntaan osallistuvien n. 3000 entsyymien kul-
ku helpottuu. (Charman, 1990; Lehikoinen,
1992).

Edellä mainittuja ilmiöitä käytetään nykyi-
sin hyväksi musiikkiterapiassa, jossa niitä käy-
tetään erilaisten kehityshäiriöiden ja psyykkis-
ten ongelmien lievittämiseen tai parantamiseen.

Avoimen musiikkiviestinnän vaikutus- alueita

Päivätaajuntaan vaikuttavasta musiikista
mainittakoon jo aiemmin esille tullut musiik-

kin rauhoittava vaikutus, mistä on esimerkki
Raamatussa Daavidin rauhoittaessa kanteleen-
soitolla Saulia. Varhaisin muoto rauhoittavan
musiikin sovelluksesta lienee tuutulaulu itke-
vän lapsen rauhoittamiseksi nukkumaan.

Jokainen ammattinsa osaava viettelijä tie-
tää millaista musiikkia tulee soittaa kynttilän
valaistuksessa viinilasien kilistessä, jotta saa-
daan vieteltävän vastarinta voitettua.

Ympärillä soiva musiikki ”sallii” toisen ih-
misen tulla lähelle, esim. tanssitilanteessa,
koskettaa ja hyväillä. Mitähän tapahtuisi, jos
orkesteri kesken hitaan tanssin yht’äkkiä lak-
kasi soittamasta ja tanssivat parit havahtuisi-
vat toinen toisensa läheisyyteen ilman musiik-
in suojaavaa läsnäoloa? (H. Ahonen, Musiik-
ki, Sanaton kieli, 1993).

Musiikkia käytetään tehtaissa työtehon nos-
tamiseen. Kauppaliikkeissä taustalla soi osta-
jien ikään ja tuotevalikoimaan sopivaa, mieli-
alaa kohottavaa musiikkia ja näin kassat kili-
sevät entistä tiuhemmin. Edellisissä tapauksis-
sa pyritään ”uhri” suostuttelemaan haluttuun
toimintaan musiikin myötävaikutuksella.

Nuorena jatkuvasti kuultu tietäntyyppinen
musiikki sitoo käyttäjänsä niin, että hän pyr-
kii koko elämänsä ajan ”kuluttamaan” saman-
tyyppistä musiikkia. Nuorena rockkari – aina
rockkari. Media pyrkii käyttämään tätä tietoa
hyväkseen valitessaan kohderyhmäänsä.

Rock on ennen muuta nuorisomusiikkia,
joka vetoaa kuulijan vietinomaisiin ja aggres-
siivisiin puoliin.

Rock voi olla nuorelle ikään kuin huumaus-
aine, joka vähentää estoja ja mahdollistaa tun-
teita ja kuvitelmia, joihin nuori ei muutoin us-
kaltaisi antautua.

Rummutukset, marssilaulut ja fanfaarit ovat
käytössä sotilaiden rohkaisemiseksi ja yhteen-
kuuluvuuden lisäämiseksi.

Musiikkimanipulaation teho perustuu osit-
tain juuri siihen, että musiikkikappale tai sen
osa jää ”soimaan” pitkiksi ajoiksi mieliimme,
vaikka musiikille altistuminen on loppunut.

Jatkuvasti musiikin vaikutuspiirissä oltuam-
me tunnemme oloamme ”tyhjäksi” hiljaisuus-

den tullen. Hiljaisuus tuntuu oudolta. Tästä syystä nykyisin on saatavissa radiolla varustettuja kuulosuojaimia.

Nykyään meitä jokaista ympäröi musiikki lähes kaikkialla soiden taustalla ja muokaten jatkuvasti, huomaamatta asenteitamme totuttaen meitä esim. tiettyyn rytmiin.

Voidaan todeta, että mikään yhteiskunta ennen meitä ei ole ollut niin musiikin läpitunkeva, kuin meidän. Osaammeko valita oikein tästä kaikenkattavasta musiikkitulvasta?

Alitajuisten viestien käyttö

Ensimmäiset kokeilut musiikin vaikutusmahdollisuuksista suureen yleisöön suoritettiin USA:ssa radioasemien kautta jo 1957. Tuosta ajankohdasta lähtien musiikin kautta tapahtuville manipulaatiomenetelmille on jopa myönnetty patenteja.

YK on kieltänyt alitajuisten viestien käytön kansainvälisiltä radioasemilta, joissa sitä oli käytetty propagandatarkoituksiin (jopa muuttamaan kansakuntien kulttuuria) aina 1970-luvun puoliväliin saakka.

Sen sijaan tällainen viestintä on täysin vapaasti käytössä kauppaliikkeissä, huvi- ja tanssipaikoilla, musiikkituotteissa ja elokuvissa. Näillä median alueilla toimii valtaisa musiikki- ja elokuvateollisuus manipuloiden eri tavoin kuulijoitaan.

Alitajuisten viestien teho perustuu siihen tosiasiaan, että viesti solutetaan alitajuntaan päivätajunnan kontrollin huomaamatta. Tällaisia menetelmiä ovat esim. usean musiikillisen aineksen soittaminen yhtäaikaan, jolloin kuullaan vain pääaines sivuaineiden sisältäessä halutun informaation vaikkapa puheena. Sivuinformaatio saattaa olla volyymiltaan tai tajuudeltaan sellainen, ettei kuulija edes tiedosta sitä! Sanat voidaan ”naamioida” elektronisten kikkojen avulla niin, että emme tietoisesti kuule niitä. Viesti, jota emme juuri sillä hetkellä tarvitse tai ymmärrä, siirtyy varastoon (alitajuntaan) odottamaan käsittelyä.

Eräs musiikissa käytetty piiloviestinnän

menetelmä on sijoittaa musiikkiin takaperin puhuttua tai laulettua informaatiota. Monista kevyen musiikin levyistä on löytynyt tällaisia viestejä. Edellä mainittuja menetelmiä käytetään yleisesti ns. saatananpalvontamusiikissa. (H. Ahonen, Musiikki, sanaton kieli. L. Meller, Rock, 1986).

Musiikkiin piilotetut viestit voivat olla todella järkyttäviä manipuloiden tehokkaasti uhrejaan.

Musiikin historiaa.

Musiikin tunnettu historia ulottuu yli 4000 vuoden taakse. Tuolta ajalta ovat peräisin ensimmäiset kirjalliset viittaukset musiikkiin ja sen käyttöön mm. terapiamuotona Egyptissä.

Musiikkia käytettiin myös tulkitsemaan ylikuonnollista. Esimerkkeinä mainittakoon yhteyspyrkimykset rytmikkään rummutuksen avulla tuonpuoleisiin (transsitilat), pyrkimys vaikuttaa henkimaailman kautta luonnonilmiöihin (sadetanssit), tai on musiikin toivottu aikaansaavan mm. paranemishmeitä (kts. mm. ”mesmerismi”, kirjassa ”Kulissien takana”). Em. musiikin käyttötavat ovat nykyäänkin käytössä mm. alkuperäiskansojen shamaaneilla ja noidilla.

Musiikkitermi on tullut länsimaiseen kielenkäyttöön antiikin Kreikasta. Siellä musiikilla tarkoitettiin muusain ja runottarien, runouden ja tanssin kokonaisvaltaista taiteen aluetta, kulttuuria.

Eri aikoina musiikki on määritelty eri tavoin. Keskiajalla yleisin taidemusiikin muoto oli yksiääninen laulu tai vuorolaulu (esilaulaja/seurakunta). Myöhemmin tästä kehittyi gregoriaaninen laulu, joka on pohjana ns. liturgiselle seurakuntamusiikille. Jo tuolloin ilmeni selvää jaottelua siitä, mikä musiikki oli sopivaa esitettäväksi kirkkoissa. Meidän tuntemamme musiikin nuotinnus sai alkunsa halusta tallentaa keskiajan kirkkomusiikkia. Keskiajalla musiikillisen kehityksen ja säilymisen kehtona toimi juuri kirkko.

Keskiajalla Boethius oli sitä mieltä, että musiikki joko paransi tai huononsi ihmisen

moraalia (Strunk, 1965). Samalta ajalta on peräisin M. Lutherin seuraava lausuma: ”Musiikki hallitsee ja ohjaa inhimillisiä affekteja (affekti = voimakas tunteenpurkaus, mielenliikutus, kiihtymys), jotka puolestaan saavat ihmisen valtaansa ja ohjaavat häntä...”.

Valistusajan filosofit määrittivät musiikkia mm. seuraavasti: Taito yhdistää säveliä korvaa miellyttävällä tavalla, taito ilmaista sävelten avulla tunteita, musiikki on näkymättömiä tai ikuista. Musiikkia saatettiin kutsua ”Soivaksi tunteeksi”.

Matkustelun ja tiedonvälityksen kehittyessä 1800-luvun lopulta lähtien tapahtui nopea, eri kansallisuuksista peräisin oleva musiikki-vaikutteiden sekoittuminen, mikä tuotti yhä uusia musiikkityylejä. Näistä voidaan mainita mm. jazz, jonka alkumuoto tuli Yhdysvaltoihin Länsi-Afrikasta tuotujen värillisten orjien mukana. Samasta juuresta ovat peräisin blues, gospel (negrospirituaaleista) rytm and blues joka edelsi 1940-luvulla nykyistä rock-musiikkikulttuuria. Juuri tästä afrikkalaisesta juuresta tulee pop/rock-musiikkiin kuuluva voimakas rytmikka ja improvisaatio.

On huomattava, että tälläkin musiikillisella juurella, kuten muillakin musiikkisynteetin palasilla on useimmiten alkuperäiskansojen pakanallinen rituaalitausta.

Musiikin vaikutuksia länsimaissa

Antiikin Kreikassa Platon on sanonut:

”Vanha musiikki hyödyttää yhteiskuntaa, sillä se rohkaisee perinteisiä arvoja, mutta uusi musiikki kumoo näitä arvoja ja heikentää yhteiskuntaa” (Rowell, 1983).

Musiikilla on ollut huomattavaa vaikutusta länsimaaisessa kulttuurissa mm. lasten leikeissä, kansallisen yhteenkuuluvuuden edistäjänä (Maamme laulu) tai Eestissä pidettyjen suurten laulujuhlien muodossa, sinfoniateoksissa, kirkkokuoroissa ja musiikkiterapiassa. Merkittävää on musiikin käyttö rauhoittavana ja stressistä rentouttavana nykyisen kiireisen elämänrytmin keskellä, vain muutamia musiik-

kin käyttötapoja mainitakseni.

Länsimaiden musiikkikehityksellä on myös varjopuolensa, joiden vaikutus ulottuu nykyisin lähes kaikkialle. Seuraava tarkastelu koskee valtavirtana kulkeneen gospel, jazz, pop, rock -kirjallisuudesta havaittuja seurannaisvaihtokutsia.

Soitininstrumenttien ja äänentallennuksen kehitys

Toisen maailmansodan jälkeinen sähköisten soitininstrumenttien nopea kehitys toi mukanaan uusia tapoja tuottaa uudenlaista musiikkilista ainesta. Ilman sähkökitaroita ja vahvistinlaitteita ei nykyisin voisi olla olemassa esim. rock-musiikin raskasta rytmiä ja soundia sellaisena kuin sen nykyisin tunnemme. (National Encyclopedia, Vol. 12)

Maailmansodat vaikuttivat myös sen, että USA:sta tuli taloudellisen ja teknisen kehityksen myötä supervaltta, jonka vaikutus ulottui ja ulottuu lähes kaikkialle.

Länsimaissa äänentallennuksen ja sähköisen tiedonvälityksen kehittymistä seurasi musiikin leviäminen radion ja television välityksellä valtaville kuulijajoukoille samanaikaisesti. Columbia yhtiön (USA) toimesta v. 1948 julkaistiin 33 kierroksen LP-äänilevy ja seuraavana vuonna 45 kierroksen single. LP-levyn soittoaika oli yli 20 min. kummankin soittopuolen osalta. Levyjen tuotantotekniikka oli riittävän halpaa massalevitykseen.

Esimerkkinä voidaan mainita, että Elviksen, jonka elämä on tyyppiesimerkki kevyen musiikin alalta – kuorma-autokuskista palvelukseksi megatähdeksi – ensimmäistä radion kautta lähetettyä singleä myytiin Memphisin (USA) alueella jo v. 1950-luvun puolivälissä yli 20000 kappaletta. Elviksen musiikistaan ja elokuvistaan keräämä rahasumma oli kaikkiaan n. 4,3 miljardia markkaa. Kaikesta tästä ”rockin kuningas” kuitenkin maksoi elämälään ajautumalla huumeiden orjaksi ja kuollessaan niiden yliannostukseen jo 42-vuoden iässä v. 1977. Huumeet ja ennenaikaiset kuolemat ovat oleellinen osa pop-musiikin teki-

jöiden arkipäivää. (J. Nyman, Rocktieto; L. Meller, Rock; Risto Nieminen, Pikkujättiläinen).

Kaupallisuuden vaikutus moraalittomuuden levittäjänä

Oli ilman muuta selvää, että tällainen levy-myynnin kasvu merkitsi huomattavia tuloja niin musiikin kustantajille, kuin esiintyjillekin. Median myötä tuli kaupallisuus vahvasti mukaan musiikkituotantoon. Ensimmäisen kerran historian aikana tuli mahdolliseksi erota luokkataustastaan, tulla kuuluisaksi, rikkaaksi boheemiksi musiikin avulla. Pop-musiikista tuli massateollisuutta. (S. Frith, Rockin Potku, 1988).

Oli vain ratkaistava kysymys: Millaista musiikkia ja millaiselle yleisölle se on suunnattava, jotta taloudellinen tulos olisi taattu? Tähän ongelmaan ovat musiikin tuottajat löytäneet ratkaisun.

Sotien jälkeen syntyivät monissa länsimaissa 1900-luvun suurimmat ikäluokat. Aikuisväestöllä riitti sodan jälkien paikkaamista, mutta nuorilla oli yhä lisääntyvässä määrin vapaa-aikaa. Teini-ikäinen nuorisosa oli/on itsenäistymiskehityksessään muutosaltista etsiessään suuntaa elämälleen. Yhteiskunnassa valitsevien ristiriitojen tilalle tarvittiin yhteisöllisiä kokemuksia (lavashow ja diskotanssit). Niinpä voidaan jälkepäin todeta, että ”vauhdikas” aggressiivinen, avoimen seksuaalinen musiikki löysi länsimaiden nuorisossa otollisen maaperän.

Seurasi nuorison musiikki-idolien nouseminen levylistojen kärkeen. Levyjen myyntituotot lihottivat niin tuottajien, kuin artistienkin kukkaroita, josta taas seurannaisilmiönä oli musiikki-idolien ns. ”makea ja pröystäilevä elämä” huumeineen ja avoimen irrallisine homo- ja lesbo- ja ryhmäseksisuhteineen.

Jotta saamamme kuva pop-musiikin seurannaisilmiöstä olisi täydellisempi, on luetteloon liitettävä vielä artistien yhteydet itämaisiin uskontoihin, ja satanismiin. On avoimesti myönnetty, että juuri rock-musiikin maailma on sek-

suaalinen. Seksuaalinen vallankumous sai alkunsa 1960-luvun alussa. (S. Frith, Rockin Potku, 1988, J. Lähteenmaa, Rockin seksuaalisuus).

Seuratessamme uusien tuotteiden tai elämäntapojen siirtymistä USA:sta Suomeen on havaittavissa tyypillisesti 5–15 vuoden siirtymäaika. Tätä taustaa vasten on näin jälkepäin tarkasteltuna lähes käsittämätöntä, millä nopeudella pop-musiikki vaikutteet ja elokuvat levisivät jo 1950-luvulla. Bill Haleyn, ”Rock Around The Clock” julkaistiin USA:ssa v. 1955, jota vuotta pidetään rockin voimallisen leviämisen alkuna. Jo samana vuonna levy oli saatavana Suomessa Musiikki Fazerin levylistoilta.

Ensimmäisen rock-levyn (Mambo Rock) ilmestymisestä Suomessa kertoo Fazerin julkaisema Musiikki-Viesti -lehti mm. seuraavaa: ”Nuorison musiikkia! Ehkäpä tuskastuneet vanhemmat eivät tule pitämään tästä levystä, mutta varmaa on, että tällä levyllä on juuri SE, joka nuorisoa viehättää. ’Kovaa menoa’ alusta loppuun...” (H. Nyberg, Rokista rautalankaan).

Yhtyeiden kiertueet eri maissa toimivat tehokkaina ja nopeana mainostuskeinona. Rikastumisen mahdollisuus houkutteli yhä uusia bändejä tavoittelemaan kuuluisuutta. Näin tapahtui lähes yhtäaikaaisesti eri maissa. Uuden musiikin mukanaan tuomien ilmiöiden leviäminen nopeasti oli selviö. Englannissa The Rolling Stones, Saksassa Scorpions, Ruotsissa Abba, Suomessa Hurriganes jne.

Mitä Jeesus sanoikaan rikkauden viettelyksestä Mk 4:19, tai Paavali: ”Rahan himo on kaiken pahan juuri”.

Heavy (Metal) on osoittautunut yhdeksi kestävimmistä rockin muodoista, jolle arvosteluista huolimatta riittää yleisöä. Suurella äänenvoimakkuudella perinteisiä yhteiskunnallisia ja esteettisiä arvoja murskaava musiikki vetoaa nuorimpiin kuulijoihin sukupolvesta toiseen. (Suuri musiikkitietosanakirja, osa 5, 1991).

Nuorison idoliensa elämäntapojen ihannoiminen söi pohjaa yhteiskunnissa vallinneelta

(siveys)moraalilta. Moraalittomien elämäntapojen myötä nuorten keskuudessa on sittemmin ajautettu huume-, seksi-, ja aborttiongelmiiin. Edellisten vanavedessä seurasivat sukupuolitaudit, nuorten kapinakäyttäytyminen ja kasvatuksen höltyminen. Edelläluetellut asiat ”räjähtivät käsiin” lähes samanaikaisesti kaikkialla länsimaissa.

Tänään maksamme osaltaan ns. vapaan kasvatuksen laskua mm. perheiden hajoamisena ja yhä lisääntyvänä, ensimmäisen rock-sukupolven lasten huume- ja mielenterveysongelmina. Rockin tyylikirjoon kuuluu myös erittäin intensiivistä jopa ”shamanistista” rockia. Rock-musiikki on valtatie saatananpallvontaan.

Oma lukunsa on sähköisten vahvistinlaitteiden tehojen – jopa useita tuhansia watteja – aikaansaama äänenpainetaso, joka kevyen musiikin konserteissa on tuhonnut ja tuhoaa edelleen niin kuulijoiden kuin esiintyjien kuuloa pysyvästi.

Jo rockin psykedeelisellä kaudella (60-luvun loppu) Beatlesit käyttivät intialaisia etnomusiikin vaikutteita tuotannossaan. 1980-luvun lopulla World Music mursi angloamerikkalaisen pop-musiikin valta-asemaa ja korosti eri kulttuurien persoonallisia (etnomusiikki) piirteitä yhdentyvässä maailmassa. (Juhani Kansi, Musiikki, MMM 1990.

Kuriositeettina (nuoriso)musiikin vaikutuksen voimallisuudesta mainitsen sen, että 1950 – 1970 välisenä aikana rock-konsertteja seuranneiden nuorisomellakoiden seurauksena joidenkin rock-elokuvien ja -yhtyeiden esiintyminen useissa länsimaissa kiellettiin joksikin ajaksi valtiovallan toimesta. Näin tapahtui myös Suomessa. Eräs tärkeimmistä rockin vastustajista 1950-luvulla oli Suomen Yleisradio. Useimmiten tällaiset kiellot toimivat tehokkaan mainoksen tavoin. 1980-luvun lopulla siirryttiin ns. kaupallisten radioasemien johdolla musiikkipohjaiseen ohjelmatarjontaan. Tällöin asemien musiikkitarjonnalla (pop/rock/sinfonia yms.) houkuttellaan mainonnan kannalta laajin/sopivin kohderyhmä kuulijoiksi.

Aina 1950-luvulta lähtien on yksityisten, yhteisöjen ja kirkkojen taholta esiintynyt voimakasta arvostelua ja vastustusta rock/gospel-rock-tyyppistä nuorisomusiikkia kohtaan. Arvostelun on kuitenkin kokonaisuuden kannalta (musiikin käyttäjämäärät) katsottu olleen marginaalista. (Näkökulmia rockkulttuuriin, Söderholm).

Lopputuloksen kannalta yhdentekevää on se, aiheuttiko nuorisomusiikki kapinointia, vai syntyikö musiikki itsenäistyvien nuorten tyytymättömyyden ja kapinan seurauksena. Joka tapauksessa voidaan todeta, että ennen 1950-lukua ei tietääkseni esiintynyt erityistä nuoriso- tai teinimusiikkia eikä myöskään suuria nuorisomellakoita tai -ongelmia.

En väitä, että kaikki edellä mainittu negatiivinen aines olisi tullut yhteiskuntaan pelkäämään musiikin välityksellä, sillä kyllä yksilöissä ja kansoissa ainekset tämän suuntaiselle kehitykselle ovat aina olleet olemassa. Totean vain, että hyvänä kiihdyttäjänä pop-musiikki on silti toiminut!

Seurakuntien musiikkikehityksestä

Olen käyttänyt melkoisesti tilaa käsitellessäni (nuoriso)musiikin vaikutustapoja ja levineisyyttä länsimaaisessa kulttuurissa. Tämä kaikki siksi, että tulisi mahdolliseksi ymmärtää nykyisin seurakunnissa vallitsevaa musiikkikulttuuria.

Urut tulivat 800-luvulla luostareihin ja sieltä hieman myöhemmin kirkkoihin. 1550-luvulta lähtien urut ovat toimineet yhteisten, liturgisten kirkonmenojen säestysoittimina. (Uusi Tietosanakirja, osa 22).

Kitaran nimi tulee Kreikasta, mutta nykyisen kitaran kotimaana pidetään Espanjaa.

Kitaraa käytetään uskonnollisten liikkeiden piirissä säestysoittimina. (Uusi tietosanakirja, osa 10).

Suomessa ns. vapaiden suuntien kuorot käyttivät akustista kitaraa jo 1900-luvun ensimmäisillä vuosikymmenillä, säestäessään kuorolauluja.

Suomalaisissa seurakunnissa ovat kuorot ja

lauluryhmät toimineet aina 1900-luvun alusta lähtien esittäen monentyulistä ja -tasoista hengellistä musiikkia ilman suurempia ongelmia.

Oli kyllä käyty kädenvääntöä siitä, voidaan-ko hengellisiä lauluja esittää valssin, tai muun yleisesti maailmassa käytetyn musiikin sävelin ja tahdein, muuttamalla käytännössä vain laulujen sanat.

Tämä vaihe ohitettiin varsin nopeasti vetoamalla siihen, ettei ”hyvä” musiikki voi olla ainoastaan paholaisen käytössä. Nähdäkseni tämä oli eräänlainen ”liennytysvaihe” siinä taistelussa, jota maailma käy seurakuntaa vastaan.

Gospelrokin tie seurakuntiin.

Edellisissä luvuissa käsiteltyä taustaa vasten on selvää, miten maallinen musiikki ja sen vaikutukset kulkeutuivat enenevässä määrin seurakuntiin. Nuoret ja osa varttuneimmista, seurakuntataustasta riippumatta, olivat tottuneet pop-musiikin ”rytkeeseen”, kun sitä kaikista maallisista ”tuuteista” syötettiin. ”Pystymetsästä” uskoon tulleilla oli ehkä eniten rasitteena maailmasta tarttunut musiikkimaku. Osa seurakuntanuorista vietti iltojaan kellareissa ”treenaten” kitaran, kosketinsoittimien ja rumpujen kanssa. Vanhemmat tai seurakuntalaiset eivät olleet useinkaan valtaisan melun vuoksi paikalla.

Oli ilman muuta selvää, että varsinkin niissä seurakunnissa, joissa nuoret eivät saaneet tervettä Raamatun opetusta ja ohjausta seurakunta-asioista, he tarvitsivat menevää meininkiä kirkkojen penkkien kuluttamisen sijaan. Näin syntyivät ensimmäiset nuorten ns. gospel-bändit, joista osa toimi seurakuntien sisällä ja sai näiltä myös tukea laitehankintoihinsa. Tämän toiminnan tarkoitus oli ennen kaikkea sitoa nuoret seurakuntien yhteyteen. Toinen tavoite oli käyttää bändejä evankeliumin viemiseksi seurakuntien ulkopuolelle.

Ensi näkemältä mainitut asiantilat näyttivät toteutuvan, mutta pitkällä tähtäimellä asiaa tarkasteltuna voidaan tulla myös toisenlaisiin johtopäätöksiin.

Eräs ongelma on muodostunut siitä, että nuoret itse sanoittavat ja säveltävät ns. ”biisejä”. Nuorilta puuttuu usein riittävä Raamatun tuntemus ja teologinen pohja Raamatun Hengen mukaiseen sanoittamiseen ja säveltämiseen. Nämä nuorten, ehkä vilpittömässäkin mielessä tehdyt, ”hengen tuotteet” leviävät ”live-esityksinä” ja CD:nä musiikkikauppojen hyllyiltä pahaa aavistamattomille kuulijoille. Näin mahdollinen ”biisin” sisältämä harhaoppi leviää tehokkaasti. Lopulta ollaan suurin joukoin vilpittömästi metsässä!

Gospelmusiikin tausta

Gospel on USA:n mustien negrospirituaaleista kehittynyt tyyliuuntauus, joka on hartaustilaisuuksia varten sävellettyä musiikkia. Sitä edelsi 130 vuoden kehitys negrospirituaaleista ammattilaisten esittämään gospeliin. Gospelin ensimmäinen varsinainen ammattilainen oli Georgia Tom -nimellä aiemmin bluesia laulanut Tom A. Dorsey. Hän mullisti 1920-vanhoillisen jumalanpalveluselämän uusilla viih-teellisillä sävellyksillään. Mahalia Jackson oli Dorsey vanavedessä seurannut gospelin kiitaton kuningatar. Gospel-yhtymusiikki esitettiin 1940-luvun alkuun saakka ilman säestystä. Säestyssoittimiksi tulivat 40-luvulla rummut, kitara ja piano tai urut. Gospelin säestys on muuttunut yhä monimuotoisemmaksi 70-luvun puolenvälin jälkeen. Jopa jazzin ja funkin tyylikeinoja on hyödynnetty, ja puhaltimet on otettu mukaan. (Aksentti, Populaarimusiikin tyyliuunnat).

Suomalaista Gospelia ja rockia

Ensimmäisiä tunnettuja Gospel-yhtyeitä maassamme oli Pro Fide, (Uskon puolesta). Pro Fide on vuodesta 1966 maailmaa nähnyt rock-henkinen gospelyhtye. Vaikka bändin jäsenet ovat vuosien varrella jo moneen otteeseen vaihtuneet, on sanoma silti pysynyt samana.

Pro Fiden syntymä

Pro Fiden matka alkaa Mynämäeltä. Kesäksi 1966 Mynämäen seurakuntaan oli tulos- ja harjoittelija, Kauniaisten Raamattuopistos- ja opiskeleva Heikki Haataja. Hänellä oli erikoinen idea: pitäisi koota bändi, joka soittaisi evankelioivaa hengellistä musiikkia. Heikki ryhtyi yritykseen tuollaisen bändin perustamiseksi. Hän itse soitti kitaraa, ja kiertäessään esittelemässä seurakunnan kesätoimintaa, hän kyseli oppikoululaisista kitaransoittotaitoisia. Bändi saatiin kasaan, ja seurakuntatalolla alkoi ankara harjoittelu. (Yhtyeen nettisivuilta).

Edellä tyyppiesimerkki siitä, miten perustetaan rock gospelyhtye.

Juuri kansankirkon piirissä esiintyivät ensimmäiset ns. rokkipapit Tarvo Laakso ja Lasse Halme, jotka aiheuttivat aikanaan kohua radikaaleilla kannanotoillaan ja rock musiikillaan. Aikanaan kohu sitten laimeni.

Kansallisten rock-tapahtumien (Ruisrock) tapaan pidetään eri puolilla Suomea myös ns. hengellisen musiikin festareita.

Tämän hetken tunnetuin vuosittainen nuorten ”hengellinen” musiikkitapahtuma on ”Maata näkyvissä”. Se kokoaa toistakymmentätuhatta rock-henkisen musiikin ”diggaajaa”.

Vuoden 2001 ohjelmistoa silmäillessä kiinnittää huomiota runsas rock-bändien mukanaolo (Lähes 80 %!) Mukana näytti olevan myös jazz-tyyppistä tanssia! Toiminnan taustalta löytyy Suomen Luterilainen Evankeliumiyhdistys (SLEY), Turun, Maarian ja Mikaelin ev.lut seurakunnat. Lienevätkö nämä yhteisöt tehneet koskaan analyysiä siitä, millainen saldo tästä työstä on vuosien mittaan jäänyt?

Eivätkä ns. vapaiden suuntien nuoret ole jääneet ”lehdellä soittlemaan”, vaan löytyy lukuisia ns. ylistysryhmiä, jotka soittavat ja tuottavat ”hengellistä rokkia”. Ja kaiken kukkuraksi jo vuosia on toiminut ”maalainen” ns. hengellisen vaihtoehtomusiikin (alternative, heavy, rock) levykauppa, joka markkinoi sekä ulkomaista että kotimaassa tuotettua rokkia. Voisiko tästä vetää sellaisen johtopäätöksen, että rock/pop-musiikki on lähinnä vain

seurakuntanuorten kyseenalaista viihdemusiikkia!

Rock on maailmassa, mutta myös kirkoissa ja seurakunnissa!

Seuraavassa otteita L. Mellerin analyysistä ns. Jeesus-nuorten vierailusta Suomeen.

Tapahtui Suomessa 1970-luvun alussa... ”Olin ensimmäisiä suomalaisia, jotka olivat tekemisissä ns. Jeesus-liikkeen kanssa sen alkuperäisillä synnyinsijoilla Yhdysvaltain länsirannikolla... Sain myös kutsua lähes satakunta jeesushippiä Suomeen Jim Palosaari-nimisen johtajan alaisuudessa. Ryhmän evankelioimistyön etunenässä kulki ”The Sheep” (Karitsat) -niminen rockia esittävä yhtye. Yhtye koostui aikaisemmista ammattimuusikoista; ei siis ihme, että sankat joukot kerääntyivät niin toreille, puistoihin kuin kirkkoihin kun ”The Sheep” esiintyi. Ihanaa! Katsokaa, miten paljon nuoria!... Iloittiin siitä, että evankeliumi kosketti. Mutta – koskettiko evankeliumi? Vai koskettiko joku muu?...

Kuten Jeesusuksen maallisen vaelluksen yhteydessä, jälleen kerran suuret joukot olivat juosseet ”karamellien” perässä... Ihmiset eivät lopultakaan muuttuneet, eivät syntyneet uudestaan ylhäältä. He olivat sielullisten tunteiden kuljettavissa... Näin tapahtui Jeesus-liikkeessä. Jeesuslaisuus vetosi ennen kaikkea rock-sukupolven musiikkimakuun. Jeesus-rockin täytyy olla korkeatasoista, ammattimaista... Silloin – ja vain silloin – sanomamme koskettaa. Näin Jim Palosaari kertoi lehdistölle Suomessa.

Silloin uskoin samalla tavalla. Mutta en enää vuotta myöhemmin. Hedelmät paljastivat millaisesta puusta oli Jeesus-rockissa kysymys. ’Karamelli’ oli valmistettu sielua tuhoavasta myrkkyseoksesta!... Jeesus-liikkeen näkyvänä hedelmänä, uskon tiellä tänään kulkee tietojeni mukaan 2–6 henkeä! Putoaminen kelkasta alkoi silloin, kun Jeesus-rock ei enää soinutkaan, kun johtamassani työmuodossa jouduin tekemään selvän pesäeron rockin ja Sanassa kasvamisen välillä. Kymmenet putosivat takaisin rock-kulttuurin suo-

sikkiensa pariin.

Viisitoista vuotta olen sittemmin tutkinut rockia joka kantilta. Ja olen kokemukseräisesti tullut tähän lopputulokseen – rock ei kelpaa kristilliseen käyttöön. Ei ole olemassa mitään kristillistä rockia... Rehellinen vakaumukseni on, että ikuisuusperspektiivistä katsoen ns. rockin tukijat ja kannattajat eivät laske työtänsä kallioperustukselle. Kristuksen tuomioistuimella tuli koettelee ja paljon palaa siitä, mitä nyt touhutaan”.

Etseekä muinaisia polkuja...

Mitä mahtaisivat menneitten polvien hen- genmiehet sanoa nykyästä? Seuraavassa katkelma Vilho Rantasen tekstiä vuodelta 1967 (kirjasta ”Pöytäpuheita, 1974):

”Viime aikoina on puhuttu paljon nuorisosta. Nuoret eivät ole niin kuin ennen. Jonkinlainen riivaus on heidät vallannut ja väkevä on riivauksen henki. Kun kesällä oli Jyväskylän suurteltalla puhumassa hongkongilainen tohtori Su, niin hän kertoi, että Hongkongiin tuli päivänä muutamana englantilainen Beatles-yhtye. Tämä yhtye rämsäytti viikon pari tukka silmillä kitaroitaan ja kohta olivat kaupungin nuoret kuin lumouksen vallassa. Tukka hapsotti nenäkatolla, vaateasu muuttui kummalliseksi ja esiinnyttiin kuin puolipölköt. Lähetysseuraajat saavat saarnata vuosikaupalla lähetysmailla eikä tapahdu mitään. Nämä rautalangan rämsäyttäjät valtasivat nuorison parissa viikossa. Mahtavia henkivaltoja on liikkeellä”.

Ristin Voitto-lehti julkaisi merkittävän Niilo Yli-Vainion kirjoituksen 12.11.1981 neljä päivää ennen Yli-Vainion muuttoa tästä ajasta. Tuossa kirjoituksessa hän puuttui yleisesti kokousten musiikkiin ja lauluun. Kannattaa pitää mielessä, että nykymusiik-

kia ei seurakunnissa vielä tuolloin paljoakaan tunnettu. Muutama lainaus ko. kirjoituksesta:

”...kokouksen johtajan on ymmärrettävä, että ihmisiä ei saa loppuun uuvuttaa laululla ja soitolla. Puoli tuntia ennen kokousta voi aivan hyvin kuoro alkaa laulamaan. Mutta sitten, kun varsinainen kokous alkaa, korkeintaan yksi yleinen laulu ja laulu, joka sopii kokouksen luonteeseen.

Ja sitten mitä muuta lauljetaan kuorolla tai muilla, niin siinä on oltava varovainen, että ei lauleta liikaa. Nyt pitää koittaa ensinnä ymmärtää sitä yleisöä, että monet ovat tulleet kaukaa, ovat väsyneitä ja sairaita. Vaikka laulu olisi kuin enkelten laulua, niin se ei suuresti kiinnosta sairasta ihmistä...

Sitten kun tulemme kokouksen loppuun ja alkaa rukouspalvelu ja jonot alkavat muodostua, silloin kuoro voi laulaa pari hillittyä lau-

lua. Mutta sitten varsinaisen rukouspalvelun aikana kaikki laulu pois ja kaikki sydämen poltteessa rukoilemaan. Sillä meidän, jotka keskustelemme siinä lyhyesti ihmisten kanssa on kuultava, mitä ihmiset sanovat. Sehän ei käy, jos selän takaa kuuluu valtava pauhu.

Olin kerran yhdessä kokouksessa puhumassa, siinä oli noin 2800 kuulijaa. Kuorossa oli 400 laulajaa ja soitto- kunnassa 100 soittajaa. Istuin lavalla tunti ja kymmenen minuuttia ja kuuntelin. Sen jälkeen minä olin niin sielua ja korvia myöten täynnä, että teki

mieli ottaa laukku ja lähteä”.

Evankelista Hilja Aaltonen, joka tätä kirjoittaessa on 94-vuotias vielä pirteä vanhus, puuttuu nykyästä Suomen Viikkolehdes- sä 24.10.2001:

”Minä en jaksais näissä nykyajan seuroissa, kun on se kiitos, remu, kättentaputtaminen ja jalkojen kolistelu”.

*Charles. G. Finney,
vaikutusvaltainen
evankelista, varoitti jopa
liiasta laulamisesta:
”Meillä on liikaa
kaikenlaista suitsutta-
mista ja tanssisaleissa
kuultavan kaltaista
musiikkia. Se tappaa
syntintunnon. Vihellyk-
seen kuulu liiaksi
höyryä.” (Frank Bartle-
manin kirjasta Azusa-
katu 312)*

Nykyaikaa

Otamme pienen ajankuvan sanomalehti Keski-suomalaisesta 19.11.2001. Kyseessä on kuvaus erään rock-yhtyeen esiintymisestä Jyväskylässä edellisenä lauantaina. Jutun otsikkona oli ”Shamanismia ja hetkittäistä ekstaasia”.

”Luantaina Sub-Urban Triben setissä varsin mieleenpainuvaa oli tuoreen vokalistin Ville Tuomen itsetuhokainen orgia, joka sisälsi kaatuilua suorilta jaloilta ja salaperäistä ryntäilyä ja jolkottelua ympäri lavaa. Rastapäisen Tuomen demoninen soidintanssi teki esiintymistilanteesta mystisen kokonaisuuden, jossa itse musiikki jäi välillä toiseksi.

Hengellistikö?

Kun selailemme kristillisten myyntikanavien luetteloita, törmäämme outoihin ja järkyttäviin asioihin.

Oheisena muutamia otteita ”hengellisen” nykymusiikin mainoksista, jotka on lainattu suomalaisen nettikaupan myyntiluettelosta:

”...tosinopeeta tykitystä ja kunnan kirkunaa sirkkelikitaroiden säestämänä!”

”Äärimmäisen rankkaa ja jyräävää hardcorea, jossa on myös metallivaikutteita. Vokalisti räyhää kunnan blackistyyllillä. Tällä levyllä ei hienostella!”

”Hillittömän meluisaa ja rankkaa hXc:tä. Tosi tasokas levy, jota voi suositella äärimmäisen hooseen ystäville!”

”Agressiivista ja rankkaa musaa uuden Sepulturen leveysasteilta. Suoraviivaista rusetamista!”

”X on todella korkeatasoinen bändi, jonka musiikissa on rankka hXc-metalmeininki ja progeilu sekoittuu upeisiin melodioihin... ...lopputulokset synnyttää uskomattomia fiiliksiä!”

”(-yhtye) räjäyttää tajunnan!”

”...kovatasoista paahtoa raskailla saundeilla!”

Tämä riittääköön. Olemmeko todella niin lapsellisia, että uskomme tämän kaiken olevan Jumalasta? Miten tähän sopivat Raama-

tun sanat (1.Piet. 3:4) ”...vaan se olkoon salassa oleva sydämen ihminen, *hiljaisen ja rauhaisan hengen* katoamattomuudessa; tämä on Jumalan silmissä kallis”? Tai (1.Tim. 6:11) ”...tavoita vanhurskautta, jumalisuutta, uskoa, rakkautta, kärsivällisyyttä, *hiljaisuutta*”.

Voinee hyvällä syyllä kysyä: Missä tällaisen musiikin keskellä ovat Hengen hedelmät, rakkaus, ilo, rauha, kärsivällisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus, lempeys ja itsehillintä (Gal. 5:22)?

Missä on se rauha, josta puhutaan Joh. 14:27: ”Rauhan minä jätän teille: minun rauhani – sen minä teille annan. En minä anna teille, niinkuin maailma antaa...”?

Mikä on se henki, joka saa kristityt vakuutuneiksi siitä, että he voivat juoda Herran maljasta ja riivaajien maljasta? Eikö se ole antikristuksen henki?

”Taivaallinen musiikki”

Taivaassa kuullaan musiikkia ja siihen myös osallistutaan, mutta millaista se on? Sydänsairauksien erikoislääkäri Maurice Rawlings on koonnut ”rajan” yli menneiden ja sieltä elämään palanneiden potilaitten kertomuksia kirjaansa ”Kuoleman tuolla puolen” (Suomen Raamattuopiston kustannus, 1991). ”Palanneilla” oli myös kokemuksia kuulemastaan musiikista:

”Kun mies seuraavana päivänä heräsi, hän muisti kuulleen *kaunist* musiikkia ja tunteeensa tuulahduksen hiljaisesta ja rauhallisesta maailmasta kauan ennen tajunnan palaamista. Ihme kyllä hän herättyään yhä kuuli musiikkia. Se oli hänestä niin outoa, että hän jopa pyysi erästä vierasta ottamaan selvää mistä musiikki tuli. Mutta vieras ei ollut kuullut mitään musiikkia” (sivu 85).

”Taustalla soi ihana, *taivaallinen* musiikki, ja näin kahden hahmon kävelevän minua kohti ja tunsin heidät heti” (sivu 93).

”He tulivat mahtavassa marmorimuurissa olevalle portille, ja häntä kutsuttiin tulemaan sisään ja yhtymään *virsiin*, joita siellä laulettiin” (sivu 94).

MUSIIKKI RAAMATUSSA

Vanhan Testamentin ajan musiikki.

Psalmit ja historialliset kirjat sekä profeettojen kirjoitukset osoittavat, että musiikki oli kehittynyttä jo varhain, ja sitä käytettiin runsaasti. 1. Aikakirjassa on paikoin perusteellisia selvityksiä laulun ja soiton asemasta jumaalanpalveluselämässä. Daavidin aika oli musiikin kukoistuskautta. Temppelemusiikin arvostus tulee usein ilmi Psalmeissa (Mikä oli lopputulos kaiken tämän musiikkiloiston jälkeen? Miten kävikään Salomolle? Lue Saarnaajan kirjan 2. luku). (Iso Raamatun Tietosanakirja, 1990, osa 4).

Alkuseurakunnan musiikki

UT:ssa ei puhuta enää paljon laulusta ja soitosta. Kuitenkin musiikki näyttää olleen tavallista maallisissa tilaisuuksissa (Mt. 9:23, 11:17 ja Lk. 7:32, 15:25). Soitinmusiikki ei näytä olleen yleistä juutalaisten synagoogajumalanpalveluksissa. Kuitenkin käytettiin pasuunaa erityisissä tilaisuuksissa. Mikään ei myöskään osoita soiton olleen tavallista alkuseurakunnassa. Sitä vastoin laululla oli selvästi tärkeä sija (1. Kor. 14:15, 26, Ef. 5:19, Kol. 3:16). IRT, 1973, osa 2, palsta 3681.

Muutama esimerkki lauluista. Mt 26:30, Mk 14:26 kerrotaan Herramme juuri asettaneen ehtoollisen. On happamattoman leivän juhla-ateria, jonka aluksi laulettiin kiitos Psalmi 113 ja 114. Aterian päätteeksi laulettiin yhteisesti Psalmi 115...118. Tämän jälkeen Herramme joutui tuskaan Getsemanessa ja sieltä edelleen ristille.

”Keskiyön aikaan Paavali ja Silas olivat rukouksissa ja veisasivat (lauoivat) ylistystä Jumalalle. Vangit kuuntelivat heitä” Apt. 16:25.

Maailmallisuuden vastapainoksi uskovia kehoitetaan täyttymään Hengellä, opettamaan ja neuvomaan toistaan, ”Asukoon Kristuksen Sana runsaasti keskuudessanne. Opetakaa ja neuvokaa toisianne kaikessa viisauudessa, psalmeilla, kiitosvirsillä ja hengellisillä

lauuluilla, veisaten kiitollisina Jumalalle sydämissänne” Kol. 3:16. Ilmestyskirjassa puhutaan kanteleesta taivaallisena soittimena, 5:8, 14:2, 15:2. (Raamatun Tietosanakirja, 1973, osa 2, palsta 3103, Raamatun sanakirja, A. Saarisalo, 1975, Raamattu, UT).

Kenellä on valta?

Muutokset seurakunnissa liittyvät myös vallankäyttöön riippumatta siitä, myönnetäänkö tätä tai ei. Vanhempien ihmisten arvomaailma poikkeaa nuorten arvomaailmasta. Nuoruus on kovassa kurssissa eritoten liike-elämässä ja tämä ajattelu vaikuttaa myös seurakunnissa. Kokemus näyttää sielläkin olevan rasite, ainakin silloin, jos vanhemman käsitykset ovat poikkeavia. Nuorten kapinallisuus ei jätä seurakuntaakaan rauhaan. Tosin kaikki nuoret eivät suinkaan ole kapinallisia, luultavasti vain pieni vähemmistö sitä on, mutta tämä vähemmistö on sitäkin ”äänekkäämpi” saaden tahtonsa läpi.

Kommentteja

Edellä olevien tietolähteiden perusteella voimme tehdä sen yllättävän huomion, että soitantomusiikki ei kuulunut alkuseurakunnan yhteisiin kokoontumisiin. Sen sijaan laulettu ja lausuttu Jumalan Sana kylläkin. Mikäli soitettulla musiikilla olisi ollut jokin merkittävä arvo seurakunnan elämässä, niin olisi veljemme Paavali siitä kehotuksen sanan kirjeisiinsä laittanut.

On siis kysyttävä, mistä johtuu, ettei musiikilla ole seurakuntajaksossa erityistä merkitystä? Tämän asian ovat monet ennen meitä eläneet huomanneet. Eräs tällainen huomioitsija oli C. S. Lewis:

”Meidän täytyy varoa omaksumasta naiivia ajatusta, että musiikkimme voisi ’miellyttää’ Jumalaa, niin kuin se miellyttää kultivointunutta inhimillistä kuulijaa” (Lewis: Entisen ateistin kristillisiä esseitä).

Myös Watchman Nee oli perillä sielullisen ja hengellisen erosta kirjoittaessaan:

”Ihmisen tunteita kiihotetaan ja hänen uskonnollisia vaistojaan kannustetaan laululla ja urkujen äänellä. Sellainen voima ei ole Jumalasta, vaan virsistä ja musiikista. Mekin laulamme virsiä ja lauluja, mutta emme pane luotamustamme niihin. Vain Pyhässä Hengessä tehty työ on hyödyllistä; mikään muu ei voi tavoittaa meidän henkeämme”. (Watchman Nee: Sielun piilevä voima, Päivä 1982).

Olisiko vastaus löydettävissä siitä, että laulettu musiikissa sävel tukee sanojen muistamista, mutta runsas melodisten instrumenttien käyttö ”peittää” sanoman? Otetaan esimerkiksi virsi ”Oi Herra, jos mä matkamies maan, lopulla matkaa...” Sanat ovat puhuttelevat ja ainakin vanhempi väki muistaa heti sävelen. Muistamalla sävelen, palautuvat sanat mieleen helposti. Lauluina sukupolvia säilynyt suomalainen virsirunous tukee myös tätä ajatusta.

Toinen merkittävä huomio on, että kertakaan Uudessa Testamentissa ei mainita viedyn evankeliumia uskomattomille soitannon avulla. Huomattakoon, että soittamista ei ollut puutetta.

Mikä merkitys on sillä, että maallinen- ja varsinkin ns. etnomusiikki on pakanoudesta syntynyttä, lihan (tanssi) ja demonien palvontaa, jolloin siinä selkeästi Jumalan sijasta palvotaan luotua? Tätä ajatusta tukee ainakin sellainen huomio, että tanssi, pop/rock-musiikin tekijät ja suurkuluttajat ajautuvat usein seksin, alkoholin tai huumeiden orjiksi. Kirjasessaan ”Tanssisalista helvettiin” (Herätysseura, Suolahti 1978), entinen tanssikoulun opettaja T. A. Faulkner selvittää tosiasioita tanssin/musiikin lumovoimasta ”porttina” kiusauksiin, vietyksiin ja moraalittomuuteen.

Alkaa olla jo merkkejä siitä, että nykyinen ns. ”hengellinen vaihtoehtomusiikki” johtaa myös lihan vapauteen ja lopulta irstauteen?

Paavalin kirjeissä kiinnitetään aivan erityistä huomiota siihen, että uskovan tulee välttää kaikkea epäjumalanpalvelusta. Raamatussa sanotaan: ”Ei kukaan voi palvella kahta herraa” Mt. 6:24, ja ”Rakasta Herraa sinun Jumalaasi koko sydämestäsi, koko sielustasi ja koko mielestäsi” Mt. 22:37.

Lopuksi

Vaikka edellä oleva koosteeni musiikista on pintapuolinen ja vajavainen, toivon sen kuitenkin herättävän keskustelua ja avaavan silmiä näkemään ympärillämme tapahtuvia asioita. Olen saavuttanut päämääräni, jos jatkossa olemme valmiit tutkimaan Berean juutalaisten tavoin ”Onko asia niin?”.

Jos havaitsemme eksyneemme musiikin ja median viidakoihin, niin palatkaamme takaisin alkuperäiseen, yksinkertaiseen evankeliumiin! Nykyiset mediavälineet tylsyttävät sen miekan, joka on Jumalan Sana. Evankeliumin sanoma on terävimmillään, kun sen kertojana on uudestisyntynyt Jumalan lapsi.

Jumalan Sana olkoon tärkein ohjenuoramme. Älkäämme laimentako tai peittäkö sen kirkasta ja puhdasta sanomaa ristin verisestä, mutta uudeksi luovasta evankeliumista, pelastuksesta Jeesuksessa Kristuksessa, ihmismielenmukaisella musiikilla tai nykyisillä mediavälineillä. Muistakaamme, että niitä käytetään ennen muuta mielen manipuloimiseen. Evankeliumi ei manipuloi. Se on suunnattu meidän itse kunkin omilletunnoille puhdistamaan meitä ”kuolleista töistä”.

Paavali sanoo: ”En häpeä evankeliumia, sillä se on Jumalan voima, itse kullekin uskovalle pelastukseksi” Rm. 1:16. Evankeliumia tulee julistaa Pyhässä Hengessä siten, että kuulijan omatunto todistaa hänet syylliseksi; näin Jeesus teki Jh. 8:9. Muutoin ei ole mitään mieltä tarjota evankeliumin armoa.

Ristin sanoma tarvitsee jalat ”Menkää ja tehkää...” (Mt. 28:19). Ole sinä Paavalin tavoin Pyhän Hengen johdossa tuon ainutlaatuisen viestin kertojana sanoin ja rakkauden teoin ystäville, naapureille, aina maan ääriin saakka. Elä todeksi evankeliumi elämässäsi ja silloin, Jumalan armosta, sinä saat nähdä – niin kuin Paavali asian ilmaisee (Gal. 4:19) – kuinka kivulla synnytetään lapsia Jumalan valtakuntaan.

HENGEN TEHTÄVÄ

”Hengen tehtävänä on näyttää todeksi synty. Tämä hänen tehtävänsä ei lakkaa silloin, kun syntinen kokee kääntymyksessään Jumalan armon. Silloin vasta se tositeossa alkaakin – silloin näet, kun sielu on tullut Jumalan kouluun. Ja Henki näyttää jatkuvasti todeksi synnin. Näin juuri tapahtuu pyhitys. Ei kukaan näe selvemmin syntiään kuin se, joka on tekemisissä Hengen kanssa”.

”Niukassa valossa emme juuri huomaa vaatteittemme tahroja. Kuta lähemmäksi valoa tullaan, sitä enemmän näkyy kaikkalainen lika. Kasvava synnintunto ei siis todista sitä, että ihminen olisi joutunut kauas Jumalasta, niinkuin voi helposti luulla Hengen valonheittäjän tielle sattunut ihminen. Se päinvastoin näyttää, että on saatu enemmän tekemistä Hengen kanssa. Paras keino synnintunnon lisäämiseksi on tehdä täyttä totta pyhityksestä”.

”Kristillinen pelastusvarmuus on kaksinainen: Se on ihmisen varmuutta hänen omista synneistään. Ja varmuutta Hänestä, joka vanhurskauttaa jumalattoman”.

Fredrik Wislöff: ”*Rikkaampaa elämää Jumalassa*”, Suomen Lähetysseura 1955.

Kristuksen asema

Kristuksen nykyinen asema evankelisissa seurakunnissa on kuin kuninkaan, jolla on perustuslaillisen monarkin rajattu valta. Kuningas ei sellaisessa maassa ole kuin perinteinen hahmo, viehättävä yhteisyyden ja uskollisuuden vertauskuva aivan kuin lippu tai kansallislaulu. Häntä ylistetään, juhlitaan ja kannatetaan, mutta hänen todellinen valtansa on vähäinen. Nimellisesti hän on kaiken pää, mutta kriisitilanteissa joku muu tekee päätökset.

A.W. Tozer:
”*Vakaa armo*”, Päivä 1991

Pieni lauma

pyrkii olemaan kristinuskon perusasioita ja niihin kohdistuvia uhkatekijöitä käsittelevä ”ajaton” lukemisto ilman määrättyä ilmestymispäivää. Sitä voi tilata veloitusetta allaolevasta osoitteesta. Pieni lauma on tarkoitettu olemaan yhtenä yhdyssiteenä lähinnä niiden uskovien kesken, jotka ovat hämmentyneitä seurakuntiin tulleitten outojen ilmiöiden ja -oppien johdosta. Vapaaehtoinen osallistuminen painatus- ja jakelukustannuksiin Juurikasvu kustannuksen tilille 529002-29342 (tilisiirtoon merkintä ”lahjoitus”).

Julkaisija: Juurikasvu kustannus
Mankolantie 16 a
40200 Jyväskylä
Puh. (014) 633 334

Juurikasvu kustannus on raamatulliseen totuuteen pyrkivä, uskonnollisiin järjestelmiin sitoutumaton kristillisten kirjojen ja painatteiden kustantaja.

”Pauhatkoonpa elon meri”

Uskovia on vuosikaudet opetettu täyteen yksimielisyyteen sillä seurauksella, että tervekin arvostelu on hylätty ja siten erilaiset harhat on nielty sellaisenaan. Kirjassa käsitellään viime vuosina seurakunnissa tapahtuneita asioita. Niiden ymmärtäminen auttaa torjumaan jo ennakolta uusia uhkatekijöitä. Hinta 5 euroa.

”Udistusten ansat”

Tieto, oikea epäily ja ajoissa tehdyt johtopäätökset estävät meitä lähtemästä kaikenlaisten virvatulien ja harhojen perään ja siten joutumasta vihollisen virittämiin ansoihin. Hinta 3 euroa.

”...ja Taivas myös”

Kristinuskon perusasioiden ymmärtäminen on taivaan matkalaiselle välttämätöntä. Uskonkilvoituksessa on tärkeää olla tietoinen siitä perustuksesta, johon pitäytyminen vie toivottuun päämäärään. Tässä kirjasessa puhutaan avoimesti niistä sudenkuopista, joihin taivaan matkalainen on vaarassa joutua. Pienestä koosta huolimatta kirjasessa on suuri sanoma. Hinta 3 euroa.

”Psykologisten teorioiden haaste seurakunnalle”

”Hengelliseksi” terapeuteiksi muuttuneet saarnaajat saavat kuulijansa käyttäytymään enemmän tai vähemmän hullunkurisesti yrittäessään kitkeä heistä ”ruma ankanpoikanen” -syndroomaa. Psykologiset opit ovat pelottavasti muuttamassa käsitystämme synnistä, parannuksesta ja muista kristilliseen elämään kuuluvista asioista. Kirjasessa käsitellään kristikunnan pahinta harhaoppia 1900-luvulla. Tämän kirjasen tarkoituksena on saada uskovat vapautumaan hyvän tai huonon itsetunnon tyranniasta ja epäterveestä itseensä tuijottamisesta siihen vapauteen, joka on ainoastaan Kristuksessa. Hinta 2,50 euroa.

Kauttamme saatavana myös kirjoja:

”Uusi viini juovuttaa” ja ”Kulissien takana”
(mol. yhdessä 17 euroa, Kulissien takana 12 euroa)

Saatavana myös taitettuja A4-painatteita ja puhekasetteja eri aiheista.

Juurikasvu
KUSTANNUS
Mankolantie 16 a,
40200 Jyväskylä

Tilaukset voi tehdä puhelimitse numerosta (014) 633 334 (24 h/vrk) tai sähköpostilla:
paavo.lievonen@sci.fi

Puoliyön huuto

Kuulemme jatkuvasti viestejä eri seurakunnista ympäri maata. Työntekijöiksi valitaan yhä useammin niitä, jotka avoimesti tahtovat seurakuntamusiikin kehittyvän rankempaan suuntaan. Nämä ”rokkipapit” eivät enää salaile pyrkimyksiään. He ovat mielestään löytäneet sen menetelmän, jolla tämä sukupolvi voitetaan Jumalalle! Tämä kehitys näyttää koskevan lähes kaikkia yhteisöjä, mikään inhimillinen mahti ei näytä tätä trendiä pysäyttävän.

Tässä julkaisussa on toisaalla (alkaen sivulta 6) suoraa lainausta David Wilkersonin kirjasta ”Pasuuna soi” vuodelta 1986. Wilkerson kuvailee palautetta ja tapahtumia tuon kirjan julkaisemisen jälkeen ilmestyneessä uudessa kirjassaan ”Keskiyön huuto” (Kuva ja Sana 1988) seuraavasti:

”Luku ’Paholaisen musiikkia’ on nostattanut kauhistuksen aallon kautta tämän hetken kristillisen musiikin kentän. Eräs nk. kristillisen punkrokki-yhtyeen johtaja kävi äskettäin luonani; hän oli sekä vihainen että uhmamielellä. Samana päivänä tuli erään toisen kristillisen heavyrock-ryhmän johtaja tapaamaan minua. Minua hirvitti se, mikä tuli esiin heidän sydämistään ja huuliltaan. Olen yhä hengellisessä shokissa.

He sanovat suoraan, että he lainaavat musiikkinsa maallisesta heavyrockista ja punkryhmiltä. He kehuske-

levat olevansa uusia ’rokkiprofeettoja’ ja käyttävät rokkia tullakseen sankareiksi, jotta he voisivat käyttää sankariasemaansa saarnatakseen Jeesuksesta lapsille ja nuorille. He ovat niin hengellisesti sokeita, niin epäjumalilleen antautuneita, niin kaukana parannukseen johtavien nuhteiden ulkopuolella, että se tuntuu pelottavalta.

Kaiken sen jälkeen, mitä olen nähnyt ja kuullut, olen yhä vakuuttuneempi siitä, että rokki on saatanallisista epäjumalista kaikkein voimallisim.

...jotkut kristityt rocktähdet pitävät itseään kristityn nuorison profeettoina. He ovat Jumalan valtakunnalle kaikkein vaarallisimpia, koska heidän itsepetöksensä on niin suuri ja heidän vaikutusvaltansa nuoriin niin huomattava.

Nyt tiedän, mikä se perimmäinen syy on. Raamattu nimeää kaiken pahan alun ja juuren ja se on *raha!*

Kaikkein eniten minua huolestuttaa paimenten hengellinen sokeus. Näillä punkkareilla ja heavyrockkareilla on kirkon, pappien ja rukousryhmien tuki takanaan, he saavat niiltä rohkaisua. Eräs punkrock-ryhmä käy eräässä helluntaikirkossa – ja pastori suosittelee heitä pitämään siellä konsertteja. He ovat kaikki sanoneet minulle: ’Se on aivan oikein. Meillä on tukea. Meillä on pastori takanamme. Kirkkomme hyväksyy meidät.’

Miten surullista! Me hyväksymme kauhistuksia! Me olemme kadottamassa jumalanpelkomme! Me suljemme silmämme synniltä! Kaikki jatkuu niin kauan kuin tuloksia tulee.

Profeetta Jeremia jyrisee meille: 'Mutta katso, te luotatte valheen sanoihin... seuraatte vieraita jumalia... Ja te tulette ja astutte minun eteeni tähän huoneeseen, joka on otettu minun nimiini, ja sanotte: 'Me kyllä pelastumme' – tehdäksenne yhä näitä kauhistuksia!' (Jer. 7:8-10)."

Vain maatako näkyvissä?

Palatkaamme tämän päivän Suomeen. Turun Sanomat julkaisi 18.11.2001 lähes sivun kokoisen artikkelin juuri päättyneestä "kristillisen" musiikin tapahtumasta "Maata näkyvissä – festareista". (Tarkemmin ajatellen nimi onkin hyvin sopiva ja kuvaava).

Toimittaja Jarkko Laitinen aloittaa kirjoituksensa toteamalla tilanteen juuri sellaisena kuin se on:

"Värivalopatteristot ja savukoneet luovat Turkuhallin esiintymislavalle lähes *infernaalisen* (= pirullisen, helvetillisen) tunnelman, kun suomalaisbändi 'Terapia' suoltaa ilmoille täyslaidallisen rankkaa ja tukevasointista hevitykitystä. Lavan edessä nuori yleisö hyppii villisti musiikin tahdissa..."

Pari tyttöä haluaa erottua joukosta siten, että he ovat pukeutuneet hyväksi haltiatariksi. Tytöt itse kertovat: "Meillä on alusta asti ollut perinteenä pukeutua niin, että erotumme joukosta,

selittävät tytöt nauraen Elinan keijukaissiipiä ja Helin prinsessa-kruunua. Hyvä haltiatar -lookin täydentävät tyylikkäästään taikasauvat."

Kuten "hengelliseen" nuorisotapahtumaan sopiikin, niin mukana olivat myös joulupukki ja tontut. Menninkäisistä ei ollut mainintaa, mutta niitäkin lienee ollut mukana – ehkäpä kuitenkin vasta juhlien loppupuolella.

Rajat häilyvät

Seuraavana päivänä, eli 19.11.2001 Turun Sanomat julkaisi pikku artikkelin Edu Kettusesta, joka on ryhtynyt "peukaloimaan" virsiä nuorison makuun ja tuloksena on levy nimeltä "Henki kulkee".

Annetaanpa Kettusen itsensä puhua: "En usko, että itsekään olisin kymmenen vuotta sitten ryhtynyt tähän projektiin. Viime aikoina *hengellisen ja hengettömän maailman raja on tullut aika häilyväksi*, joten tällaisen levyn tekeminen oli mahdollista."

Sitten toimittaja Marko Säynekoski ja Edu keskustelevat:

"Et sitten kuitenkaan ole tullut uskoon?"

"– En, en sitten kuitenkaan."

On merkillepantavaa, että henkilöt, jotka ilmeisesti eivät itse ole tunnustavia kristittyjä, sanovat kuitenkin totuuden nykymentä.

Jos joku uskoa tunnustava sanoo saman asian, niin hän saa päälleen valtaisan paheksunnan ryöpyn. Syynä on se, että hän "tuomitsee"!!!

PL

Ei uutta auringon alla...

Nykytilannetta seuratessa unohtamme usein, että samaa on esiintynyt ennenkin. Historian kirjat kertovat 1800-luvun vaihteessa eläneestä ”tanssi-
liikkeestä” meille seuraavaa:

”Lustigin elämässä lisääntyvästi esiintyvä maailmallisuus, johon monet hänen johdossaan olevat heränneetkin eksyivät, huolestutti Paavo Ruotsalaista. Herätys oli ilmeisesti menossa hakoteille. Menipä Lustig niinkin pitkälle, että seurojen jälkeen otti viulunsa, rupesi soittamaan tanssisäveliä ja kehotti seuraväkeä tanssimaan. Hän puolusti tätä Ps. 150:4 sanoilla: ’Ylistäkää häntä vaskirummuilla ja tanssilla’.

Ruotsalainen asettui eräissä seuroissa julkisesti vastustamaan Lustigia ja hänen kuulijoitaan heidän maailmallisen menonsa johdosta, Lustig sanoi hänelle: ’Sinä et saa olla nokkaviisas vanhan väen joukossa’. Syntyi sananvaihto, jonka seurauksena muutamat naiset liittyivät Ruotsalaiseen ja muodostivat hänen kanssaan Lustigin joukosta erilleen vetäytyneen ystäväpiirin.

’Kanssani oli viisi mummoa,’ Ruotsalainen myöhemmin kertoi. Heränneiden valtaosa pysyi Lustigin kanssa, ja heidän lukunsa kasvoi edelleen. Kristillisen vapauden nimessä myös heidän maailmallisuutensa ja hengellisyytensä keveys lisääntyi.

Luottaen kerran tapahtuneeseen uskoon tuloonsa he kadottivat yhä enemmän Herran pelon ja tajun kristillisen kilvoituksen vakavuudesta...

Kun Lustigin erheet ja hänen opetuksensa keveys näkyivät eräissä seuroissa tavallista räikeämpänä, Ruotsalainen nousi ja sanoi: ’Jos me emme mitä pikimmin käänny jälleen Herran puoleen, Lustigin oppi vie meidät helvettiin.’

Paavo piti tämän jälkeen voimallisen puheen, jonka pääajatuksot olivat nämä: ’Herra on herättänyt meidät Henkensä kautta. Meidän pitää siksi viheliäisinä, kirottuina syntisinä päivittäin kääntyä ikävöivin sydämin armollisen Vapahtajan puoleen anoen, että hän armossa katsoisi puoleemme, antaisi meille rikkomuksemme anteeksi, antaisi meille uuden mielen ja uutta voimaa käymään elämän tiellä. Koska Herra on jo armahtanut meitä ensimmäisessä vanhurskauttamisessa, meidän olisi käytettävä siinä saamaamme voimaa synnin kuolettamiseen ja maailman kieltämiseen. Näin me opimme vihaamaan lihaamme ja seuraamaan Kristusta, joka sanoo: ’Jos joku tahtoo minun perässäni kulkea, hän kieltäköön itsensä’.

...Vallalla ollut kylmyys, joka ei ollut poistunut Lustigin keinotekoisilla menetelmillä, antoi tilaa uudelleen syttyneelle ’ensimmäiselle rakkaudelle’.”

U. Saarnivaara: ”*He elivät Jumalan voimassa*”, kolmas osa, 1975.